



SIMPOZION INTERJUDEȚEAN
„*MENTORUL SPIRITUAL AL ȘCOLII*”

28 noiembrie 2024

CULEGERE DE LUCRĂRI ȘTIINȚIFICE

Ediția I

Editura Nova Didactica
Bistrița, 2025
ISBN 978-630-6684-24-3

Coordonatori:**prof. CHIRIAC Livia** – profesor metodist CCD BN**prof. dr. MANEA Angelo-Aurelian** - Director CCD BN**prof. NELCA Mirela** – Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița**Tehnoredactare:****prof. HANGEA Cristina** - Profesor metodist CCD BN**prof. HÂRUȚA Cristiana** - Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița**Colectivul de autori:****Secțiunea „Mentorii neuitați- portrete de dascăli”****prof. înv. primar ARAPU Leonel-Cristian** - Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița**prof. BĂLAN Veronica** - Școala Gimnazială ”Aurel Rău” Josenii Bârgăului**prof. BOLFĂ Ionela-Maria** - Liceul de Muzică „Tudor Jarda” Bistrița**prof. CAZAC Sorina-Daniela** - Liceul Tehnologic „Grigore Moisil” Bistrița**prof. BOGDAN Doina-Marilena** - Liceul Tehnologic „Grigore Moisil” Bistrița**prof. CHIRA Amalia** - Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița**prof. CIUTA Maria-Ramona** - Colegiul Tehnic Infoel Bistrița**prof. CONSTANTIN Simona-Valerica** - Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița**prof. înv. primar COZMA Aurica** - Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița**prof. înv. primar CRISTUREAN Mihaela-Alexandra** - Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița**prof. înv. primar NEGRUȘERI Ioana-Maria** - Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița**prof. înv. primar DEUȘ Florentina-Eugenia** - Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița**prof. ENCIAN Adriana-Maria** - Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița**prof. GEORGIU Alexandru** - Colegiul Național „Liviu Rebreanu” Bistrița**prof. GLIGAN Corina-Adina** - Liceul Teoretic ”Constantin Romanu-Vivu” Teaca**prof. HÂRUȚA Cristiana** - Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița**prof. LUCA Alina-Silvia** - Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița**prof. înv. primar MUREȘAN-SAS Maria** - Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița

prof. înv. primar. OLARIU Cristina-Valeria - Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița

prof. ONIGA Adina-Emilia - Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița

prof. ONIT Roxana-Delia - Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița

prof. PESCARU Livia - Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița

prof. SOCINĂ Paula-Cristina - Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița

Secțiunea: Evocarea patronului spiritual al școlii – contextul adoptării numelui școlii

prof. HERINEANU Daniela-Luiza - Școala Gimnazială „Avram Iancu” Dej

prof. HORVAT Nicoleta - Liceul de Muzică „Tudor Jarda” Bistrița

Director prof. NELCA Mirela-Venera - Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița

prof. PALALOGOS Aurelia-Melania - Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Bistrița

prof. POP Emilia - Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu” Chiuza

prof. înv. primar LAZĂR Margareta-Adela - Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița

prof. înv. primar SARCA-GRIGA Maria-Diana - Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița

prof. STOICA ALEXANDRA ANDREEA - Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Bistrița

prof. TĂȚAR RODICA - Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Bistrița

prof. VÂJU BIANCA - Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Bistrița

prof. MOLDOVAN CORINA - Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Bistrița

CUPRINS

Arapu Leonel-Cristian „Profesorul care mi-a modelat destinul didactic”	5
Bălan Veronica „Reîntoarcerea acasă”	7
Bolfă Ionela-Maria „Mentorul – O lumină călăuzitoare în drumul nostru”	13
Cazac Sorina Daniela, Bogdan Doina-Marilena „Grigore Moisil - matematicianul și ...liceul” ..	16
Chira Amalia „Mentorii neuitați -portrete de dascăl”	20
Ciuta Maria-Ramona „Dascăl neuitat, model desăvârșit”	22
Constantin Simona-Valerica „Mentorul meu, dascăl de excepție”	25
Cozma Aurica „Directorul Pop Dorin-Nicu - mentorul meu”	29
Cristurean Mihaela-Alexandra, Negrușeri Ioana-Maria „Mentorii neuitați - portrete de dascăl”	33
Deuș Florentina-Eugenia „Portret de dascăl. Doamna dirigintă”	36
Encian Adriana-Maria „Draga mea doamnă”... ..	38
Georgiu Alexandru „Mentor de neuitat – portret de dascăl și deschizător de drumuri conf. Univ. Dr Vasile Timiș”	40
Gligan Corina-Adina „Zăpadă la Teaca”. Jurnal.....	42
Hăruța Cristiana „Mentor fără de voie”	44
Luca Alina „Un director de școală - Alexandru Olinca”	47
Mureșan-Sas Maria „Mentorii neuitați - portrete de dascăl”	51
Oniga Adina-Emilia „Pagină de jurnal”	53
Olariu Cristina-Valeria „Portretul profesoarei mele de suflet”	55
Onit Roxana „Elogiu <i>In memoriam</i> Conf. Univ. Dr. Habil. Schneider Ana-Karina”	60
Pescaru Livia „Mentori neuitați”	61
Socină Paula-Cristina „Profesorul meu mentor – o lecție de viață și performanță”	63
Gligan Corina-Adina „Mentorul școlii noastre - Constantin Romanu-Vivu (1821-1849)”	65
Herineanu Daniela-Luiza „Școala Gimnazială „Avram Iancu” din Dej, județul Cluj”	659
Horvat Nicoleta „Tudor Jarda și contribuția acestuia în educația muzicală bistrițeană”	72
Nelca Mirela „Școala Generală Numărul 3 - Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița - Arc peste timp”	75
Palalogos Melania „De la Școala Generală Nr. 6 la Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Bistrița”	79
Pop Emilia Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu” Chiuza	83



Lazăr Margareta-Adela, Sarca-Griga Maria-Diana „Avram Iancu - Mentorul spiritual al școlii”	85
Stoica Alexandra-Andreea, Tătar Rodica „Școala Gimnazială Ștefan cel Mare din Bistrița, un reper educațional în inima comunității”	91
Vâju Bianca, Moldovan Corina „Școala Gimnazială Ștefan cel Mare” – în slujba educației.....	95

Secțiunea: „Mentorii neuitați- portrete de dascăli”**PROFESORUL CARE MI-A MODELAT DESTINUL DIDACTIC****prof. inv. primar ARAPU LEONEL-CRISTIAN**

Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița

În viața fiecăruia dintre noi există o persoană sau mai multe care, prin exemplul propriu își pun amprenta asupra carierei, o modelează și o influențează într-un mod pozitiv. Pentru mine această persoană a fost profesorul meu de limba și literatura română din liceu, domnul profesor Ioan Filip, un mentor de neuitat care mi-a marcat cariera și m-a ghidat în devenirea mea ulterioară. Prin pasiunea pentru tot ceea ce înseamnă educație, prin felul său cald de a fi, dar și prin exigența sa, a transformat fiecare lecție predată într-o experiență unică și captivantă totodată.

Domnul Filip nu a fost nu doar un profesor de limba română ci un adevărat mentor care își dorea dezvoltarea academică și personală pentru fiecare dintre elevii săi și care a avut un impact profund asupra carierei mele didactice și asupra devenirii mele ca om. Era recunoscut pentru stilul său democratic de predare, pentru capacitatea sa de a le transmite elevilor curajul de a fi creativi, de a se exprima liber, folosindu-se totuși, în același timp, de o rigoare academică remarcabilă. Era mereu printre noi, cu surâsul său blând, dovedind multă răbdare, oferindu-și sprijinul celor care aveau nevoie de o atenție suplimentară.

Prin propriul exemplu, prin stilul modern de predare, prin abilitatea sa de a transforma concepte complexe într-un conținut accesibil, a transmis tuturor discipolilor că educați nu înseamnă doar acumularea de cunoștințe și informații, ci și formarea de caractere și valori, promovarea unor principii solide și valide. În acele momente am învățat ce înseamnă să fii cu adevărat dedicat meseriei tale, să te preocupe succesul celor pe care îi îndrumi. Ne-a învățat să gândim critic, să ne punem întrebări pentru a ne determina să găsim soluții și pentru a ne pregăti să facem față provocărilor pe care le vom întâlni, ulterior, în viață. Domnul profesor a fost acolo, lângă mine, împărtășind bucuria de a visa și a merge mai departe pentru a-mi realiza obiectivele.

Unul dintre momentele memorabile pe care le-am avut cu domnul profesor Ioan Filip, a fost acela când am inserat într-un eseu câteva versuri proprii, care au fost apreciate de către acesta,

ceea ce a contribuit la decizia mea de a începe să compun poezii. Mult mai târziu, drumurile noastre s-au reîntâlnit, iar domnul profesor a apreciat creațiile mele și m-a încurajat să scriu în continuare. Nu voi uita niciodată momentul în care m-a sfătuit să merg mai departe, chiar dacă drumul pe care îl aveam de străbătut era greu și anevoios.

Deși am avut mulți profesori buni, dumnealui a fost cel care a reușit să îmi trezească entuziasmul pentru disciplina pe care o predă și, totodată, a fost un model pentru mine, pentru cariera mea didactică ulterioară. Influența domnului profesor Ioan Filip a fost esențială în demersul meu de a deveni la rândul-mi formator de caractere și de a urma o carieră didactică. Modelul său m-a determinat să îmbrățișez această vocație cu multă determinare și consecvență. Cum reușea mereu să facă fiecare lecție captivantă și relevantă pentru viața de zi cu zi, am adoptat pentru totdeauna aceeași pasiune și dedicare pe care le-am însușit atunci, din postura de discipol.

Azi, când privesc înapoi, realizez că succesul meu în carieră se datorează în mare parte influenței și mentoratului domnului profesor Ioan Filip. Dumnealui m-a învățat nu doar limba română, ci mi-a transmis și lecții de viață valoroase despre perseverență, curaj și importanța de a fi alături de ceilalți. Valorile și principiile esențiale care mi-au fost insufflate m-au determinat să devin un profesor mai bun și să-mi îndeplinesc menirea cu responsabilitatea necesară acestei vocații. Voi fi mereu recunoscător pentru faptul că m-a ajutat să devin ceea ce sunt astăzi și pentru modul autentic în care mi-a marcat și modelat destinul didactic.

Bibliografie:

- Cucos, Constantin Pedagogie (ediția a II-a revăzută și adăugită), Editura Polirom, Iași, 2006.
- Joița, Elena (coord.) Pedagogie și elemente de psihologie școlară, Editura Arves, Craiova, 2003.

REÎNTOARCEREA ACASĂ

prof. BĂLAN VERONICA

Școala Gimnazială "Aurel Rău" Josenii Bârgăului

După cum știm, învățământul românesc a apărut în Transilvania organizat în jurul mănăstirilor și bisericilor unde preoții sau călugării îi inițiau pe cei tineri – viitori preoți - în tainele scrisului și ale cititului. Latura exclusiv religioasă a alfabetizării nu a rezolvat, însă, problema analfabetismului în masă cu care se confrunta societatea din acele timpuri.

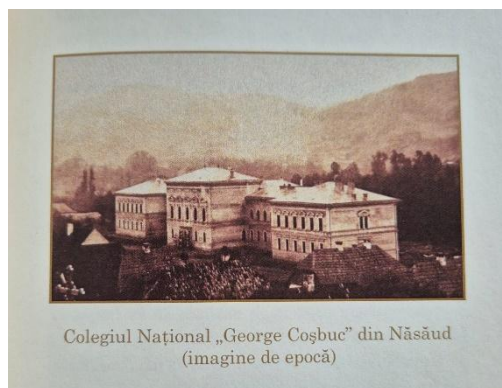


**Famile din Josenii Bârgăului
de la începutul sec. XX**

Așa cum ne spune Viorel Cioti în a sa lucrare monografică "Josenii Bârgăului – un sat al tradițiilor" "... abia în secolul al XVIII-lea când, pe plan religios se acceptă, parțial, unirea cu biserica catolică, autoritățile austriece vor permite deschiderea de școli românești pentru adeptii noii confesiuni." (2) Astfel, după cinci decenii se

deschide la Blaj în anul 1754, Gimnaziul, prima școală românească iar prin decretul din aprilie se stabilește ca manualele școlare să fie traduse și în limba română. (5) Înregimentarea satelor de pe Valea Bârgăului va crea premisa pentru înființarea primelor școli, numite triviale, unde se învățau trei materii: citirea, scrierea și calcularea. (1) Mai aflăm din această monografie faptul că școala trivială din Bârgău se afla în subordinea școlii normale de la Năsăud alături de școlile din Telciu și Maier. (4)

Ordinul Consiliului aulic de război din Viena hotărăște, în perioada 1825-1830, înființarea de școli naționale în toate satele grănicerești. Și iată cum ajungem în cronologia faptelor istorice, la cuvintele regretatului profesor bârgăuan Deac Remus care, în urma unor discuții avute la școală acum 15 ani, la rugămintea subsemnatei, ne-a redactat un scurt istoric al școlii noastre:



**Colegiul Național „George Coșbuc” din Năsăud
(imagine de epocă)**

”În ce an anume s-ar fi înființat școala din Josenii-Bârgăului?... În documentele școlare, apare menționată înființarea școlilor între anii 1828 – 1829, în vremea Imperiului Austriac, sub comanda Regimentului II român de graniță, școli populare, confesionale, ortodoxe, în toate satele bârgăuane.

La Josenii Bârgăului, ființa din 1798 o școală pe lângă biserica din sat, avându-l ca părinte paroh pe preotul Ilea. Dar, cea mai certă dată de funcționare în local propriu este cea din anul 1828 pentru că în anul 1978 a avut loc aniversarea a 150 de ani de la înființarea școlii din localitate – aniversare inițiată și organizată de neostoitul și iubitul fiu al satului, regretatul profesor Nicolae Fonogea, pe atunci directorul școlii de centru și de comună. Trebuie reținut că școala a funcționat până în anul 1914 în niște localuri vechi, două săli de clasă și o chilie pentru bibliotecă, zidite în piatră, demolate în prezent.

Localul școlii actuale a fost construit din cărămidă, acoperit cu țiglă (anii 1939 - 1940). S-a construit și cu ajutorul contribuției primăriei comunale și a Direcției Silvice Grănicești în anul 1965 pentru ca în anul 1972 să vorbim despre contribuția substanțială a regretatului profesor, director, Fonogea Nicolae.



În perioada de la înființare și până în anul 1919 au slujit școala cu onoare învățătorii confesionali: Ioan Pahone, Simion Pahone, parohii Ion Buzdug și Leo Buzdug, Traian Mazilu, Ioan și Regina Jauca. Din 1948 și până în prezent, școala a funcționat și cu profesori.

Nu putem încheia acest scurt istoric al Școlii Gimnaziale din Josenii Bârgăului fără a aminti oamenii de seamă care i-a dat această școală de-a lungul vremii: Aurel Rău: poet național, eseist, scriitor, publicist la revista *Steaua*, Ion Oarcă: critic literar, publicist la revista *Tribuna*, Leon Hogiu: profesor, inspector școlar general, director Liceului Radu Petrescu, Adrian Mănarcă: publicist, redactor șef la *Cotidianul*, Ioan Parasca: conferențiar doctor, medic și Loghin Holbură: membru al Corpului Diplomatic Austriac, consul al Austriei la București, apoi la Constantinopol.”

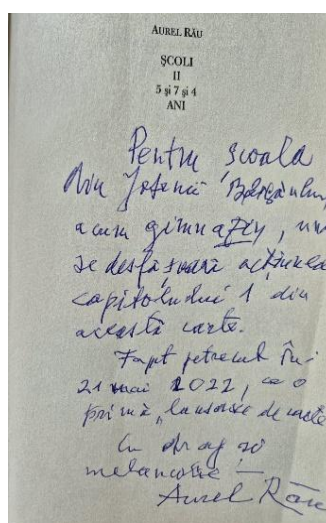


Și iată-ne ajunși la partea a doua a acestei expuneri care completează armonios istoricul școlii din Josenii Bârgăului – cea legată de imaginea patronului spiritual al unității de învățământ – omul de cultură Aurel Rău, "Cel mai important poet în viață al Transilvaniei" după spusele scriitorului Ion Brad.

Aurel Rău s-a născut la data de 9 noiembrie 1930 în localitatea Josenii Bârgăului, în casa părintească de pe malul râului Bistrița. Laura Goia - autoarea complexei biobibliografii "Aurel Rău" evocă nostalgic într-un scurt articol din seria Arhivele Bistriței, Anul IX, Fascicula I – "Aurel Rău In Honorem" casa părintească a marelui scriitor astfel: "am admirat interiorul rămas aproape neatins odată cu trecerea timpului, tablourile și fotografiile de familie, leagănul de lemn, lada de zestre..." (3)

Dar cele mai autentice trăiri, adevărate documente istorice pentru trecutul unei școli, sunt mărturisirile literare ale scriitorului incluse în volumul "Școli 5 și 7 și 4 ani" apărut la Editura Școala Ardeleană în anul 2020. În primul capitol – "Școala Primară" autorul evocă într-o manieră inconfundabilă, primii ani de școală petrecuți în clădirea care, după 87 de ani, îi va purta cu mândrie numele.

Puține școli se pot lăuda cu eternizarea prin scris a trecutul ei așa cum este școala din Josenii Bârgăului.



În calitate de director al acestei școli, am exploatat valoarea spirituală a acestei moșteniri culturale încercând să le-o introduc elevilor de astăzi, pe înțelesul lor, folosindu-mă chiar de cuvintele marelui scriitor. Astfel, rememorez festivitatea de deschidere a noului an școlar de acum un an când le-am citit copiilor un pasaj din cartea amintită mai sus, pasaj care evocă drumul copilului de atunci Aurel Rău spre școala noastră, drum care s-a deschis în imaginația copiilor de



azi creând o punte peste timp și descoperind – încă o dată – că sintagma ”copilăria copilului universal” este adevărată: ”A merge la școală, școala primară. Toată vara te-au pregătit, pentru acest nou pas în viață, un alt început de drum!

Ți s-au făcut haine noi, cu mai mare grijă decât de Crăciun sau de Paști...Peste cămașa albă, de pânză nouă, te strânge o curea lată numai cât un brâu, având un buzunăraș cu capac, pentru ținut în el bani de metal, pe cap ai o pălărie cu boruri mici și panglică sau un șnur, iar la șold, cu baierul petrecut pe după cap, o înflorată, nu mare, traistă.

Cum ai porni dintr-un basm, prin dimineață.

Și în tolba ta de lână, cumpărate recent... o ”tăbliță” de piatră pe o parte cu linii, pe alta cu pătrățele, stil, un caiet și un ”penar”...

Evident, nu ești un singuratic, din trei direcții se varsă ca pe trei albi, de pe căi de acces

răsfirate, toată suflarea așezării, de băieți și fete sub paisprezece ani, iar tu, dintr-o formație de trei, cel mai mic, fiindcă vă nimeriți în vârstă școlară trei frați...

Treceți, dimineața, pâlce de zbor lung, împreună de o casă și de o altă casă, peste o apă și pe sub tiruri razante de rândunici și, după prima cotitură de gard, se face o lumină mare, a școlii!”

(6) Tulburătoare trecere peste timp în care rămâne neclintit reperul comun: școala.

Demersurile legale privind schimbarea denumirii școlii au fost datorate propunerilor domnului profesor universitar doctor Mircea Gelu Buta, a fostului judecător Pavel Știrbu, a Cercului Astra Josenii Bârgăului din despărțământul Astra Năsăud de la acea dată și, bineînțeles, acceptului marelui om de cultură. De asemenea, Societatea Scriitorilor BN și Uniunea Scriitorilor

Filiala Cluj, au trimis o Scrisoare de propunere către Consiliul Local al comunei Josenii Bârgăului din care spicuim următoarele: ” *Acum, cel puțin în România, dacă nu pe mapamond, s-au ridicat câteva îngrijorătoare probleme privind criza școlii contemporane, cartea ca element formativ și lipsa de modele autentice la care tinerii să se raporteze. Am făcut acest excurs, tocmai pentru a pune în evidență triumghiul școală – carte – model, unul pe care suntem datori să-l susținem și să-l promovăm toți cei care ne dorim un climat cultural sănătos.*

În sensul celor de mai sus noi, **Societatea Scriitorilor din Bistrița-Năsăud**, propunem forurilor decizionale ca Școala Generală din Josenii Bârgăului să poarte numele venerabilului nonagenar, scriitorul **Aurel Rău**.”



Ca școală, am înmănat documentele respective alături de hotărârea consiliului de administrație al școlii către Consiliul Local al comunei pentru finalizarea cu succes a procedurii de schimbare a numelui unității noastre școlare.

Punct de apogeu a fost întâlnirea festivă cu omul de cultură Aurel Rău la școală în data de 20 octombrie 2023 alături de oameni de valoare din sfera culturii, reprezentanți ai Inspectoratului Școlar Județean Bistrița-Năsăud, administrație locală, elevi, cadre didactice, comunitate.



În articolul scris de subsemnata cu ocazia acestui eveniment, am încheiat așa: ”Și toate acestea s-au întâmplat fiindcă un mare cărturar ne-a călcat pragul și ne-a lăsat un nume să îl purtăm mai departe, Fără să știm, ne-am transformat dintr-o școală oarecare într-o școală cu identitate aparte. Lucrul care tulbură este această reîntoarcere la copilărie, la primii ani de școală, reîntoarcere simbolic onorată tocmai prin această jertfă de nume. Mulțumim!” (1)

BIBLIOGRAFIE

1. Bălan Veronica, "Un scriitor cu școală", Arhivele Bistriței, Anul IX, Fascicula I – "Aurel Rău In Honorem", Presa Universitară Clujeană, 2024;
2. Cioti Viorel, "Josonii Bârgăului un sat al tradițiilor", Casa de Editură DOKIA, Cluj-Napoca, 2012;
3. Goia Laura, Aurel Rău – "Impresiile unui documentarist", Arhivele Bistriței, Anul IX, Fascicula I – "Aurel Rău In Honorem", Presa Universitară Clujeană, 2024;
4. Golner Carol, "Opere citate", p.169;
5. Protopopescu L., "Contribuții la istoria învățământului în Transilvania 1774-1805", București, 1966, p.29;
6. Rău Aurel, "Școli 5 și 7 și 4 ani", Editura Școala Ardeleană, 2020.

MENTORUL – O LUMINĂ CĂLĂUZITOARE ÎN DRUMUL NOSTRU

prof. BOLFĂ IONELA-MARIA

Liceul de Muzică „Tudor Jarda” Bistrița

„Un mentor este cineva care îți permite să vezi speranța în interiorul tău.” – Oprah Winfrey



În viață, fiecare dintre noi avem nevoie de o mână întinsă, de o persoană care să ne inspire, să ne ghideze și să ne ajute să ne descoperim potențialul. Această persoană este mentorul, un pilon esențial în dezvoltarea personală și profesională. Mentorii nu doar că oferă cunoștințe, ci insuflă curaj, încredere și valori, devenind astfel faruri care luminează cărările întunecate ale vieții noastre.

Importanța unui mentor și a mentoratului:

Relația de mentorat are o valoare inestimabilă. Mentorul este un ghid experimentat, capabil să ofere perspective noi și să ajute discipolii să depășească obstacolele din calea lor. În acest proces, mentoratul devine o punte între aspirații și realitate, ajutându-ne să ne stabilim obiective clare și să lucrăm pentru îndeplinirea lor.

Un mentor nu este doar o sursă de informații; el devine un model de urmat, un prieten și uneori chiar un confesor. Prin mentorat, se creează o relație bazată pe încredere reciprocă, respect și dorința comună de progres. În esență, un mentor oferă mai mult decât simple sfaturi – oferă inspirație.

Ce înseamnă a fi un mentor:

A fi un mentor implică mai mult decât expertiza într-un domeniu. Este nevoie de empatie, răbdare și abilitatea de a vedea potențialul ascuns în ceilalți. Un mentor bun știe să asculte, să

observe și să ghideze fără a impune. Rolul său este de a oferi sprijin, dar și de a încuraja autonomia și independența.

Un mentor adevărat nu doar indică drumul corect, ci ajută discipolul să înțeleagă de ce este cel mai potrivit pentru el. Prin întrebări bine alese și prin oferirea unor provocări constructive, mentorul facilitează dezvoltarea personală și profesională.

Calitățile esențiale ale unui mentor:

Un mentor ideal se remarcă printr-o serie de trăsături care îl diferențiază. Printre acestea se numără:

- Empatia – capacitatea de a înțelege sentimentele și nevoile celorlalți.
- Răbdarea – fiecare proces de învățare necesită timp, iar un mentor bun este dispus să-l ofere.
- Cunoașterea – expertiza și experiența sunt fundamentale pentru a oferi ghidare valoroasă.
- Comunicarea eficientă – un mentor trebuie să fie capabil să transmită informații și idei într-un mod clar și încurajator.
- Încrederea – o relație solidă de mentorat se bazează pe încrederea reciprocă.
- Flexibilitatea – adaptabilitatea la nevoile și ritmul discipolului este esențială.

Importanța mentorului în viața mea:

Pentru mine, mentorul meu din liceu a fost un adevărat exemplu și o inspirație. Doamna dirigintă (mentorul meu), a avut un impact profund asupra deciziilor mele profesionale, insuflându-mi pasiunea pentru domeniul pe care l-am ales. Prin răbdarea și înțelepciunea ei, a reușit să ne ofere mie și colegelor mele nu doar cunoștințe, ci și încredere în propriile noastre capacități. Ne-a ascultat cu atenție, ne-a îndrumat remarcabil și a fost mereu acolo pentru a ne susține, indiferent de dificultățile întâmpinate. M-a învățat că educația nu înseamnă doar transmiterea unor cunoștințe, ci și formarea caracterului, insuflarea valorilor morale și dezvoltarea unui spirit curios. Grație încurajărilor dumneaei, am avut curajul să urmez o carieră în domeniul didactic, conștientă de responsabilitatea, dar și de satisfacțiile pe care această misiune le aduce. Datorită îndrumării sale, am înțeles cât de important este să ai un mentor în viață. Am realizat că sprijinul unui ghid poate face diferența între ezitare și reușită. Așadar, îi voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru contribuția sa neprețuită la formarea mea.

Concluzie:

Un mentor este mai mult decât un ghid – este o lumină călăuzitoare care ne ajută să descoperim ceea ce este mai bun în noi. Importanța unui mentor nu poate fi subestimată, iar impactul pe care îl poate avea asupra vieții noastre este de neprețuit.



Bibliografie:

- Goleman, Daniel. Inteligența emoțională în leadership.
- Maxwell, John C. Mentorul: Cum să îndrumi alți lideri.
- Winfrey, Oprah.

GRIGORE MOISIL - MATEMATICIANUL ȘI ...LICEUL

prof. CAZAC SORINA DANIELA

prof. BOGDAN DOINA-MARILENA

Liceul Tehnologic „Grigore Moisil” Bistrița

✚ **MATEMATICIANUL GRIGORE MOISIL - PRIMUL DIN „CLANUL MOISILILOR“**

Matematicianul Grigore Moisil s-a născut la Tulcea, cu un lung arbore genealogic de înalți intelectuali în partea de nord-vest (Bistrița-Năsăud) a României, cu formarea școlară parțial la București, parțial la Iași. Copilăria și adolescența lui Grigore Moisil sunt bine cunoscute din propriul său jurnal publicat în ultimii ani de văduva lui, Viorica Moisil, care a avut mare grijă de întreaga moștenire științifică și umană a soțului ei. (2)

Exista, în folclor, chiar o glumă: pentru că numărul academicienilor din familia Moisil ajunsese în 1964 atât de mare, fuseseră porecliți „clanul Moisililor”. Mentea lui scilipitoare avea, la origini, destul de multe rădăcini ramificate.

Dacă privim într-un mai scurt arbore genealogic: străbunicul său, Grigore Moisil, era preot și unul dintre întemeietorii liceului din Năsăud. „*Dacă vrei să-ți spun un detaliu destul de bizar, el, Grigore Moisil, și cu mine, ne-am născut amândoi tot la 10 ianuarie, dar, bineînțeles în alt an*”, povestea Grigore Moisil într-un interviu la Studioul Alexandru Sahia. (3)

Grigore Moisil (n. 10 ianuarie 1814, Șanț, Bistrița-Năsăud, România) a fost un cleric și om de cultură român, vicar al Vicariatului Rodnei și protopop greco-catolic al Năsăudului, bunicul academicianului Constantin Moisil și străbunicul academicianului Grigore C. Moisil. (4)

Constantin Moisil s-a născut la Năsăud, bunicul său, Grigore Moisil fiind vicarul Rodnei. Tatăl – Constantin Gr. Moisil – avea un doctorat la Universitatea din Viena și era profesor la Gimnaziul din Năsăud. Unchiul său era profesorul și scriitorul Iuliu Moisil. (5)

Despre matematică. „Ori de câte ori era amărât făcea matematică, și ori de câte ori era vesel. Stringența ei se potrivea cu spiritul său logic. «Ce vă pasionează în afara profesiei dumneavoastră?», l-a întrebat odată un redactor. A răspuns: «Matematicile», scria Viorica Moisil, în cartea sa, „A fost odată... Grigore Moisil”. (6)

MATEMATICA ȘI MENTORUL SPIRITUAL AL LICEULUI TEHNOLOGIC "GRIGORE MOISIL"

Numele liceului a fost propus de domnul director din aceea perioadă, profesorul de matematică - Ioan Rusu. Acesta, impresionat de arbore genealogic al „clanului Moasililor“, de mintea scilpitoare a matematicianului Grigore Moisil, și-a dorit ca acest liceu să fie scilpitor ca rezultate! La momentul alegerii denumirii liceului s-a ținut cont de dinamica profilurilor, dar și de colaborarea strânsă cu Universitatea Tehnică, care desfășura cursuri în corpul A al instituției noastre. Mai mulți profesori au urmat în perioada respectivă studii postuniversitare de informatică în cadrul extensiei Bistrița cu convingerea că matematica și informatica vor sta la baza evoluțiilor viitoare. Grigore Moisil era etalonul și creatorul de viziune. Mai mult, spiritul academicianului, umorul și vorba de duh, păreau că se potrivesc cel mai bine atmosferei din liceul nostru, o școală în care nevoia de progres s-a îmbinat întotdeauna cu autenticitatea și omenia. Matematica organizează mintea, informatica dă impulsul tehnologiilor, iar omul face ca toate acestea să funcționeze și să se alinieze în sprijinul vieții. Astfel, în anul de grație 2000, într-o ședință a Consiliului de Administrație, după consultarea Consiliului Profesoral, s-a hotărât ca mentorul școlii să fie Grigore Moisil. De aici, a început o nouă poveste: despre copii și oameni mari, despre tehnologii și abilități de viață. „Un om ca oricare altul“, Grigore Moisil a devenit emblema și motivul de progres al unui liceu tehnologic în care fiecare copil, indiferent de mediul din care provine, să își poată descoperi și pune în valoare potențialul.

SCURT ISTORIC AL LICEUL TEHNOLOGIC „GRIGORE MOISIL” BISTRIȚA



Liceul Tehnologic "Grigore Moisil" este o unitate de învățământ, de stat, cu predare în limba română și care funcționează ca învățământ cu formă de zi, asigurând școlarizarea elevilor în clasele IX-XII la nivel liceal (filiera tehnologică și teoretică) cât și la nivel de învățământ profesional și dual în clasele IX-XI.

Liceul Tehnologic “Grigore Moisil” a fost înființat la 1 septembrie 1974, în Bistrița, prin Decretul 422/1972 și prin HCM 354/1974, ca urmare a necesităților de personal calificat pentru zona industrială a municipiului Bistrița.

- 1.09.1974 – 31.05.1978: Grupul Școlar IUIMCR Bistrița cuprinzând Liceul de Mecanică și Școala Profesională de Mecanică;

- 1.06.1978 – 30.06.1984: Grupul Școlar CICM Bistrița;

- 1.07.1984 – 31.08.1991: Liceul Industrial Nr. 1 Bistrița având clase de liceu zi și seral, școala profesională, școală complementară și școală de maiștri;

- 1.09.1991 – 31.08.2000: Grupul Școlar Industrial Construcții de Mașini Bistrița;

- **1.09.2000 – 31 august 2011: Grupul Școlar “Grigore Moisil” Bistrița**, având liceu - zi, școală profesională, școală de șoferi, iar din 2003 și Școala de arte și meserii; din 2005 școala profesională s-a desființat iar din anul școlar 2009/2010 se desființează și SAM-ul.

Din data de 01.09.2011, prin Ordinul Ministrului nr. 3842/07.03.2011, **Grupul Școlar Grigore Moisil** se transformă într-o structură superioară, cea de **Colegiul Tehnic Grigore Moisil Bistrița**, datorită îndeplinirii criteriilor prezentate în OMECTS nr. 3435/20.03.2000. Începând cu data de 01.09.2018 prin OMEN nr. 4490/27.08.2018 s-a revocat titlul de Colegiu și s-a atribuit denumirea de Liceu Tehnologic denumire sub care funcționează și astăzi.

Proiectul de "Reabilitare si modernizare "Colegiul Tehnic Grigore Moisil", Corp A, B si C, Municipiul Bistrița" COD SMIS 121013, s-a finalizat în august 2024. Primăria Municipiului Bistrița a semnat contractul de finanțare nr. 3831/13.03.2019 pentru proiectul "Reabilitare si modernizare "Colegiul Tehnic Grigore Moisil", Corp A, B si C, Municipiul Bistrița", cod SMIS 121013, pentru perioada 13.03.2019 – 31.05.2021. Proiect a fost cofinanțat din Fondul European de Dezvoltare Regională prin Programul Operațional Regional 2014-2020. Obiectivul general al proiectului îl constituie creșterea calității infrastructurii educaționale din Municipiul Bistrița, relevante pentru piața forței de muncă, prin îmbunătățirea condițiilor de studiu pentru dobândirea de competențe și învățare pe tot parcursul vieții. (1)



VIZIUNEA ȘI MISIUNEA LTGM

Liceul Tehnologic “Grigore Moisil” își propune să asigure forța de muncă calificată, în conformitate cu standardele europene, pentru operatorii economici din zonă. De asemenea, dorim să asigurăm egalitatea șanselor la educație tuturor elevilor, să obținem rezultate deosebite în activitatea de performanță și să asigurăm ancorarea școlii în comunitatea locală și europeană. Liceul Tehnologic “Grigore Moisil” își propune să promoveze o educație de calitate, eficientă, bazată pe dezvoltarea personală și socială a elevilor.

Prin sloganul **"Suntem o școală pentru fiecare!"** ne dorim să sprijinim fiecare elev să-și dezvolte potențialul și aptitudinile în funcție de interesele și motivațiile personale, cât și de cerințele societății. Prin baza materială și profesorii noștri calificați școala noastră asigură atingerea celor mai înalte cote în profesia aleasă. Valorile promovate de școala noastră sunt:

- Promovarea muncii în echipă;
- Respectul pentru fiecare persoană;
- Orientarea spre elevi;
- Asumarea răspunderii personale;
- Deschiderea față de schimbare.

Bibliografie/Webografie

1. PAS- LTGM 2024-2028

2. <https://www.libertatea.ro/lifestyle/cine-a-fost-grigore-moisil-4404849>

3. <https://historia.ro/>

4. [https://ro.m.wikipedia.org/wiki/Grigore_Moisil_\(vicar\)](https://ro.m.wikipedia.org/wiki/Grigore_Moisil_(vicar))

5. <https://www.bistriteanul.ro/oameni-din-bistrita-nasaud-constantin-moisil-membru-de-onoare-al-academiei-romane-seful-arhivelor-nationale-si-tatal-unui-genial-matematician/>

https://historia.ro/#google_vignette

MENTORII NEUITAȚI-PORTRETE DE DASCĂL

prof. CHIRA AMALIA

Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița

De-a lungul timpului au fost mulți acei dascăli care mi-au marcat tinerețea, care au reușit să mă inspire prin modul lor de a fi și de a predă. Gândindu-mă însă la portretul profesorului care a reușit să-mi capteze atenția, admirația, respectiv încântarea în fiecare clipă petrecută împreună în clasă, nu pot să nu mă gândesc la doamna profesoară de limba română- Monica Halaszi.

Ce m-a determinat să o îndrăgesc pe dna profesoară de limba română? Firea sa prietenoasă și atitudinea pozitivă față de materia predată. Fiecare text citit de dânsa reușea să te transpună într-o lume imaginară, felul în care rostea cuvintele reflecta entuziasm și pasiune pentru literatură.

Când începea magia? De îndată ce doamna profesoară intra în clasă. Îmi aduc aminte până și felul în care ținea manualul în mână: cu măiestrie, de parcă în acel manual s-ar ascunde toate tainele lumii.

Felul în care citea? M-a fascinat mereu. Simțai dragoste pentru fiecare cuvânt rostit de doamna profesoară și te determina și pe tine să te îndrăgostești din nou și din nou ...de carte și de lectură.

Mentorul meu îndrăgit însă nu mi-a insuflat dragoste doar pentru literatură, ci m-a ajutat să gândesc critic, să creez texte argumentative, să gândesc logic. Cum anume? În timp ce majoritatea elevilor memorau comentarii, noi le cream. Această etapă era desigur precedată de discuții uneori aprinse despre personajele literare, de dezbateri și formulare de ipoteze. Doamna profesoară ne-a ghidat spre tainele descifrării textului, asemeni unui părinte: ne-a arătat calea, urmând ca noi singuri să descifrăm cele mai mari enigme în călătoria noastră literară.

Nu am devenit profesor de limba română. Am descoperit o pasiune mai mare pentru limba germană. Reflectând însă asupra impactului pe care dna profesoară l-a lăsat asupra mea, mă descopăr pe mine însămi: predând cu pasiune o materie pe care o iubesc, încercând să mă autodepășesc. Voit sau involuntar mă regăsesc adoptând în procesul meu de predare tehnici și strategii de la ora de limba română, strategii care sunt de actualitate după 22 de ani...

Ce face doamna profesoară în acest moment? Publică manuale, articole menite să schimbe mentalitatea dascălilor, ne îndeamnă să devenim “acei profesori grozavi, care fac educația să se

întâmples”. Îndemnurile sale nu au un caracter rigid, superior, dimpotrivă se bucură de un caracter științific, presărat cu umor: “Dacă sunteți deja (grozavi) , rămâneți” . “ Și nu uitați să mâncați mere“

Nu o să uit “să mânânc mere” și nici să vă mulțumesc pentru superputerile pe care le-ați transmis atâtor generații: de a avea încredere în gândirea proprie, de a alege cu discernământ și de a se autodepăși în fiecare moment.

Webografie

Autor: Monica Halaszi. Data: 5 octombrie 2024.

Link: [Monica Halaszi - Reiau un mesaj mai vechi, dintr-un alt 5... | Facebook](#)

DASCĂL NEUITAT, MODEL DESĂVÂRȘIT

prof. CIUTA MARIA-RAMONA

Colegiul Tehnic Infoel Bistrița

Îmi amintesc că, în anul acela, văzusem în orar că urma să studiem Literatura universală. Eram elevă la „Andrei”, în clasa de Filologie – Limbi străine, în perioada foarte de curând postdecembristă. Desigur că, în revolta adolescentină și-n trufia anilor puțini, am ripostat vehement, noi între noi și mai ales, numai pentru noi: „Încă o literaturăăă?!” Revoltei acesteia, în cazul meu bine jucate, recunosc, i-au luat locul nerăbdarea și curiozitatea. Iubeam literatura, firește, iar rafturile bibliotecii mamei se umpleau cu cărțile pe care le „devoram” încă de mică, de când magia literelor m-a cuprins în mrejele ei.

Ziua în care am avut prima oră de literatură universală mi-e vie în minte, pentru că am cunoscut un om care urma să-mi marcheze destinul, lucru pe care l-am realizat abia mai târziu. Era una dintre orele dimineții, iar forfota înfundată și zumzăitul discret al așteptării profesorului au fost întrerupte de zgomotul bine cunoscut al ușii deschise. „Bună ziua” a fost rostit cu o voce puternică, care contrasta cu silueta mignonă și delicată, care se contura în cadrul ușii. Catalogul, pe care atât de bine îl cunoșteam încât nici nu-l mai remarcam, care adesea își pierdea conturul în mobilierul oarecum anost al sălii de clasă, mi-a părut dintr-o dată mult mai mare decât știam eu că este. „Clasa de filologi, nu-i așa?” a fost prima întrebare, mai mult retorică, cred eu, pentru că din muzica fină a rostirii am simțit că ea știa deja răspunsul și mi-a creat impresia că, printr-o formulă numai de ea știută, a reușit, doar dintr-o privire, să găsească pe chipurile noastre care înțepeniseră într-o mirare caraghioasă, pasiunea aceea ascunsă care ne-a adunat pe toți laolaltă: dragostea pentru literatură. „Mă numesc Nora Bratu și anul acesta vom studia împreună literatura universală”. Acestea au fost cuvintele de la care a început totul.

Poposesc un răstimp în fața foi reci și albe a documentului Word și resimt o oarecare ezitare, nu pentru că mi-ar fi neclar chipul doamnei profesoarei, nu pentru că imaginile de atunci și-ar pierde conturul, ci pentru că nu știu sau poate nu citez să evoc un timp frumos al vieții mele, de teamă să nu-i stric împletitura. Și totuși...

În sala de clasă inundată de lumina timidă a dimineților de toamnă, doamna profesoară se distingea nu doar prin ținuta sobră, dar caldă totuși, cât mai ales prin vocea sa profundă, care părea să conțină toată istoria literaturii.

Mignonă, delicată în aparență, dar cu o forță interioară care răzbătea din fiecare gest, avea darul, rar printe profesorii de atunci, să transforme ora de literatură într-o adevărată aventură intelectuală. Ne vorbea despre Kafka, Shakespeare sau Camus ca și cum ar fi fost vechii și bunii ei prieteni, aducându-i în mijlocul nostru, în băncile modeste ale unei clase de liceu de provincie. De altfel, era întoarsă în oraș chiar în acel an, de la Universitatea din Suceava. Gândul că era venită din mediul academic în sala mea de clasă și-mi vorbea, desigur că mă impresiona, dar mă și măgulea. În cutezanța tinereții, simțeam că merit un asemenea lucru.

Dar nu doar erudiția ei mă impresiona, ci și metodele prin care ne implica pe toți în discuțiile de la oră, chiar și pe acei colegi care părea că „nu au avut timp să citească”. Nu ridica tonul, nu amenința cu note pedepsitoare și nu folosea ironii ca să atragă atenția, ci avea o strategie subtilă, dar eficientă. Desigur că despre aceasta mi-am dat seama mult mai târziu, când în fața elevilor mei fiind, m-am confruntat cu provocarea de a le câștiga atenția și interesul. Abia atunci i-am înțeles măiestria. Ne împărțea în grupe, propunea dezbateri, ne provoca să dramatizăm scene sau să ne imaginăm cum ar reacționa personajele literare dacă ar trăi în lumea de astăzi. Într-un mod discret, dar plin de pricepere, ne făcea să uităm de teama de a greși și să intrăm în jocul ei didactic.

Țin minte o oră despre *Don Quijote*. În loc să ne ceară să povestim pe scurt subiectul cărții, ne-a împărțit în două grupe: unii trebuia să îl apere pe Don Quijote ca fiind un idealist admirabil, ceilalți să-l critice pentru nebunia sa aparentă. Chiar și colegii care „nu au avut timp pentru citit” s-au trezit că vorbesc, că sunt implicați, argumentându-și pasionați punctele de vedere. Această abilitate de „a ne prinde” în vraja poveștilor este ceva ce încerc și eu să recreez astăzi, amintindu-mi de felul în care ne insufla dragostea pentru literatură fără să ne oblige la nimic. Când și elevii mei spun că „nu au timp pentru citit”, îmi aduc aminte de lecțiile ei. Caut să găsesc metode prin care să-i implic: să-i provoc să-și imagineze finaluri alternative, să le cer să aleagă citate care li se potrivesc vieții lor, să le arăt cum o operă literară veche poate vorbi despre anxietățile și întrebările lor moderne. Așa cum ea a procedat în cazul meu, caut să ofer și eu elevilor mei ocazia să descopere literatura, să o perceapă nu ca pe o disciplină de examen, ci ca pe un refugiu, ca pe o oglindă a sufletului lor în care să se privească și să se recunoască.

De la ea am învățat nu doar o lecție despre literatură, ci și o lecție despre cum să relaționez cu oamenii. Cu noi, elevii ei, era deschisă, empatică, dar și fermă. Știa să asculte, să dea răgaz

fiecărui gând care dorea să prindă glas, iar răspunsurile sale veneau ca niște reflecții atent meșteșugite, care te făceau să simți că ideile tale contează. Am preluat de la ea această răbdare și respectul pentru cei din fața mea. Astăzi când stau la catedră și mă uit la ochii curioși ai elevilor mei, încerc să le ofer aceeași deschidere pe care am primit-o și eu, cândva, de la ea.

Dar ceea ce mi-e iarăși foarte viu în minte din felul în care își ținea orele e echilibrul perfect între rigoarea academică și pasiunea neîngrădită. Nu ne cerea să memorăm pasaje sau să recităm critici, ci să simțim textele, să le interpretăm și să găsim în ele răspunsurile la întrebările care ne bântuie propria existență. „Literatura trebuie să te provoace,” ne spunea. „Dacă după ce ai citit o carte nu te întrebi ceva nou despre lume sau despre tine, n-ai citit cu adevărat.”

De la ea am învățat că un profesor modern nu predă doar informații, cunoștințe, ci creează punți robuste între mintea fiecărui elev și universul miraculos al cuvintelor, al interpretării și al sensurilor vieții. Această convingere este firul roșu care îmi ghidează orele, ca o recunoștință tăcută adusă doamnei profesoare.

MENTORUL MEU, DASCĂL DE EXCEPȚIE

prof. CONSTANTIN SIMONA-VALERICA

Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița

Termenul de profesor este definit în DEX ca fiind „o persoană cu o pregătire specială într-un anumit domeniu de activitate și care predă o materie de învățământ; persoană care îndrumă și educă pe cineva”. „Profesorul este conducătorul activității didactice și se desfășoară în vederea realizării obiectivelor” sau mai nou a competențelor „prevăzute în documentele școlare.” Termenul și conceptul de profesor este adeseori asociat cu termenii dascăl, pedagog, mentor, psiholog, educator etc., deoarece profesorul trebuie să însumeze calități subtile de psiholog, pedagog, didactician și metodist.

Profesorul are o multitudine de roluri în activitatea sa de coordonare didactică, el este lider, expert al actului didactic, agent motivator, consilier, manager etc. El își asumă aceste roluri, a căror exercitare este dependentă de personalitatea lui. Importante sunt și aptitudinile pedagogice ale acestuia: tactul pedagogic (V. Pavelcu îl definește ca fiind „un simț al măsurii” specific diferitelor manifestări comportamentale ale acestuia), măiestria pedagogică, spiritul de observație, aptitudini organizatorice, aptitudine empatică, precum și aptitudinea de a cunoaște și înțelege psihicul celui supus acțiunii educative.



Acesta este portretul de dascăl de care îmi amintesc cu mare drag și care m-a inspirat să devin și eu dascăl. Doamna mea învățătoare se numește Timiș Floarea, dar toată lumea o știe drept Doamna Florica.

Chiar dacă am terminat clasa a IV-a în urmă cu 20 de ani, mi-o amintesc o persoană calmă, blândă și iubitoare precum o mamă. Doamna mea învățătoare, era iubită atât de noi, „copiii ei”, așa cum îi plăcea să ne numească, cât și de părinți. Atunci când era perioada de înscriere în clasa întâi, era o adevărată bătălie. Toată lumea și-o dorea drept dascăl. Doar cei mai norocoși aveau șansa de a fi la dânsa în clasă. Iar eu fac parte din această categorie a norocoșilor și sunt mândră de asta.

Doamna învățătoare era un cadru didactic corect din punct de vedere al evaluării, așa cum ar fi ideal să fie toate cadrele didactice. Prin felul său de a fi, prin comportament și atitudine, încerca să ne țină uniți, nu-i plăcea când ne certam și de fiecare dată primeam sfaturi utile, ne încuraja, iar când era cazul ne și certa. Dar o iubeam și conștientizam că am greșit și de fiecare dată ne îndruma să ne cerem scuze.

Meseria de profesor nu este potrivită oricui. Este o mare și frumoasă profesie care nu seamănă cu nicio altă meserie, o meserie care nu se părăsește o dată cu hainele de lucru. O meserie aspră și plăcută, umilă și mândră, exigentă și liberă, o meserie care epuizează și înviorează, care te distrează și exaltă, o meserie în care a ști nu înseamnă nimic fără emoție, o meserie când apăsătoare, când implacabilă și ingrată, când plină de farmec. Profesorul este persoana care seamănă în elevii săi nu numai cunoștințe, dar și primele atitudini față de școală, față de oameni și lumea înconjurătoare. Datorită ei, am învățat să iubim școala și iubim cartea și să ne dorim să învățăm pentru a ne urma visele.

Deși era o învățătoare frumoasă, nu aspectul fizic îl face pe un profesor să devină model pentru un elev. Un cadru didactic cu un aspect fizic ireproșabil, dar care nu știe să atragă elevii de partea sa, să-i îndrume, să-i motiveze ori să-i ajute în luarea unor decizii, nu valorează aproape nimic.

Pentru Doamna Învățătoare, notele nu reprezentau etalonul suprem. Știa că indiferent de rezultate, nivelul nostru trebuie să crească. Știa că trebuie să fim cei mai buni și prin ambiția și cunoștințele pe care le avea, reușea să ne urce pe cele mai înalte trepte ale cunoașterii. Era mândră de noi și de rezultatele frumoase pe care le aveam. Eram clasa cu cele mai multe coronițe de premiul întâi. Munceam mult pentru acele coronițe și pe măsură ce creșteam ne dădeam seama de corectitudinea cu care ne evalua.

Pentru elevii săi, dascălul este modelul suprem, este mentorul demn de urmat și la vârste mai mici, divinizat. De cele mai multe ori, după cum se știe, ceea ce spune doamna învățătoare, este mai presus de orice, chiar și de ce spun părinții. Învățătorul este văzut ca fiind ceva chiar mai presus de părinte. Când venea în clasă o priveam cu mare admirație și așteptam cu mare

nerăbdare să vină și să ne predea. Știa atât de multe lucruri și vorbea atât de frumos, încât învățam de dragul ei. O iubeam și îi arătam acest respect prin felul în care ne pregăteam zilnic. Atunci când era întrebată despre elevii ei, povestea cu atâta emoție despre noi, ne descria atât de frumos, iar uneori, ochii i se umezeau de fericire și de mândrie. Ne ajuta pe fiecare în parte și parcă nu obosea niciodată.

Cu ochii plini de admirație și respect ne privește și acum, de fiecare dată când ne întâlnim și e mândră că a reușit să ne inspire. Trei dintre fostele sale eleve am devenit cadre didactice. Alți 2 foști elevi au devenit ingineri, unul medic iar unul și-a îndreptat pașii spre teologie. Din păcate, nu toți au reușit să-și urmeze visul.

Portretul dascălului meu, care m-a ghidat spre tot ce e frumos, bun și luminos, din punctul meu de vedere, este perfect. Consider că a fost și este o persoană extrem de capabilă, bună, răbdătoare și impunătoare. Doamna mea învățătoare, este un model de urmat în viață. Pot spune că prin exemplul oferit de ea, am avut parte de un imbold și o atracție nemaîntâlnită, pentru această meserie, de deschizător de drumuri pentru sufletele pure și inocente.

Doamna mea învățătoare a fost și este un cadru didactic complet și complex, fiind și un exemplu extraordinar de persoană respectabilă pentru societate. Prin investiția învățătoarei mele în caracterul meu, dar și al colegilor, constat că am parte de principii solide și păreri bine definite și argumentate.

Consider că pentru domnia sa, doamna învățătoare, a fost o muncă dificilă să ne modeleze caracterele tuturor, deoarece toți aveam nevoie de șlefuire. Ne-a privit întotdeauna ca pe niște diamante minunate, originale, care aveau nevoie de șlefuire pentru a străluci mai frumos decât o făceau deja. A știut întotdeauna să fie alături de noi și să ne susțină exact când trebuia.

Pentru mine, doamna mea învățătoare, este imaginea dascălului desăvârșit care mereu îmi va rămâne în suflet, pentru toate sentimentele și munca investită în mine, pentru a deveni o persoană mai bună, mai răbdătoare și de asemenea perseverentă. Niciodată nu voi putea uita persoana care m-a condus către ceea ce îmi doream atunci și ceea ce sunt acum.

Mă simt o elevă norocoasă că am întâlnit un astfel de om căruia îi voi purta respect necondiționat pentru toată viața.

22Citându-l pe Sadoveanu, care în „Domnul Trandafir”, rememorează cu mare plăcere chipul și caracterul dascălului său, care i-a marcat copilăria, pot afirma fără nici un dubiu că doamna mea învățătoare este și rămâne pentru mine o adevărată „Doamna Trandafir”.



Bibliografie

1. Cucos, Constantin (coord), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Editura Polirom, București, 2005
2. Nicola, Ioan, Tratat de pedagogie școlară, Editura Aramis, București, 2003
3. Stoica, Marin, Pedagogie și psihologie, Editura Gheorghe Alexandru, Craiova, 2002

DIRECTORUL POP DORIN-NICU- MENTORUL MEU

prof. înv. primar COZMA AURICA
Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița

Din seria oamenilor valoroși aș vrea să-l evoc pe domnul director, Pop Dorin-Nicu, un om deosebit, drag sufletului meu, care a fost mentorul meu în primul an de activitate în învățământ.

În anul 2021, atunci când am terminat și facultatea și am pășit încrezătoare în domeniul educației, am avut onoarea să îl cunosc pe dnul Pop Dorin-Nicu, care era director la Școala Gimnazială din Groșii Țibleșului, județul Maramureș, școală unde m-am și titularizat. Chiar dacă a fost un an mai departe de casă, am trăit o experiență minunată acolo, fiind înconjurată de oameni dragi, care m-au făcut să mă simt că sunt de-a lor, prin toate activitățile desfășurate.

Întotdeauna, atunci când ajungeam la școală, de la Bistrița la Groșii Țibleșului (92 km), dnul director mă privea și mă întreba cu drag: „Ai ajuns cu bine? Cum a fost drumul?”, ceea ce făcea să mă simt foarte bine, mergând cu drag la școală.



Fiind în primul meu an de învățământ, dnul director mi-a fost tot timpul alături, m-a sprijinit și m-a ajutat, dându-mi cele mai bune sfaturi. Cu ajutorul dânsului și al colegilor minunați de la această școală am promovat examenul de definitivat cu succes.



Domnul director Pop Dorin-Nicu s-a născut în data de 15 iunie 1970 în Târgu-Lăpuș. Între anii 1976 și 1984 urmează Școala Generală Groșii Țibleșului unde este, în fiecare an, primul la învățătură din clasă. Între anii 1984 și 1988 urmează Liceul Industrial din Baia Sprie unde este de asemenea printre primii din clasă, punctul culminant fiind participarea în 1987 la faza națională a Olimpiadei de Fizică.

În anul 1990 intră în învățământ la Școala din Larga, ca învățător, iar tot în același an susține examen la Facultatea de Științe Economice din Iași, unde intră cu media 10. Tot în anul 1990, înființează alături de fratele lui și încă trei prieteni formația Montan Group, cu care va avea succes timp de două decenii. Urmează cursurile Școlii Postliceale Pedagogice Sighetu Marmăției în anul 1997, unde primește elogii deosebite la cursul festiv, fiind numit „Matematicianul anului”. Devine titular la Școala Generală din Strâmba.

Dnul Pop Dorin în anul 2000 se căsătorește cu Ramona, devenindu-i mentor, care și ea la rândul ei, devine mai târziu învățătoare. În anul 2005 se naște fiul Raul, cu care va avea foarte multe rezultate excepționale atât la Olimpiade Județene și Naționale, dar și pe plan muzical, respectiv sportiv.



Din anul 2008 se transferă la Școala Gimnazială din Groșii Țibleșului, în 2010 absolvă Facultatea de Psihologie, Master în Management Educațional, iar în anul 2012 este numit director

la această școală , unde împreună cu primarul Burzo Nicolaie, încep o reconstrucție totală a școlii din punct de vedere al „învățării” și a dotării cu cele necesare. Tot în acest an, împreună cu domnul primar, pun bazele unei documentații prin care școala din Groșii Țibleșului să poarte denumirea de „Ben Corlaci”. Domnul Dorin aduce cinste școlii prin rezultatele deosebite obținute cu elevii la Concursurile și Olimpiadele Județene și Naționale.

Dorin este „un părinte, un soț și un dascăl desăvârșit, un prieten, coleg, manager și fiu al satului care, dezvoltându-se în plan personal și profesional, nu a uitat să întoarcă valoare comunității locale din sânul căreia s-a ridicat cu multă trudă”, „ în concluzie, suntem ceea ce iubim, astfel suntem norocoși că te avem ca model, dincolo de vâltorile vieții în care ne trăiești!”, cuvinte spuse de Ramona Pop împreună cu alți prieteni dragi.

În data de 21 noiembrie 2022, cu mare durere în suflet, am fost nevoiți să ne luăm rămas bun de la un om extraordinar, un om cu suflet mare, un om care mereu era dispus să te ajute, de la domnul director Pop Dorin-Nicu.

După aflarea veștii morții dnului director pe rețelele de socializare au apărut multe mesaje de susținere pentru familia dânsului, printre care și o poezie de la o fostă elevă:

„ O, suflet blând și bun...

De ce-ai plecat, de ce acum?

Când alți copii pășesc ușor,

Pe-al școlii tale coridor

Și șușotesc cu nerăbdare

”Unde e domnul despre care,

Ne-au spus cei mari că ne va fi

Prieten și sprijin, în fiecare zi?”

Cum să le spun că nu mai vine,

Că a plecat acolo ”unde e mai bine”

Și că le cântă îngerilor ce odinioară,

Cânta cu noi, la grupul de chitară?!

Și cum să-i spun copilului din mine

Că n-o să mai aud un ”Totul va fi bine!”

Din gura celui care cu blândete,

Mi-a spus, până mai ieri, povețe?

Drum lin, în inimă te-avem,

Director, prieten, tată-somn etern!”

Chiar dacă nu mai este printre noi, dnul director Pop Dorin-Nicu, ocupă pentru mine un loc important în inima mea, amintindu-mi cu drag de momentele minunate petrecute la Școala Gimnazială „Ben Corlaci” din Groșii Țibleșului, Maramureș !

Ceea ce am învățat de la dânsul, îndrumările/povețele sale voi aplica și în viitor în cariera mea!



MENTORII NEUITAȚI- PORTRETE DE DASCĂL**prof. înv. primar - CRISTUREAN MIHAELA-ALEXANDRA****prof. înv. primar - NEGRUȘERI IOANA-MARIA****Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița****Dragă doamnă ÎNVĂȚĂTOARE,**

Cu emoție, cu respect și cu recunoștință, vă scriu câteva rânduri în care să vă spun că, încă vă port amintirea vie în suflet, dascălul meu model, ambasador al dragostei.

Există lucruri care nu se uită niciodată în viață. Nu degeaba, de multe ori, parola care se cere pe internet este „numele primului dascăl”. Pentru că numele primului dascăl nu-l poți uita niciodată. Și cum aș putea să-l uit ?

Învățătoare, prietenă și mamă, asta ați însemnat pentru mine, doamna mea, *Secoban Ana*. Îmi aduc aminte cu drag de școala primară, când ne-ați pus creionul în mână, ne-ați introdus în universul literelor și al cifrelor, ne-ați învățat lucruri esențiale despre lumea înconjurătoare. Cu alte cuvinte, se poate spune că ne-ați ajutat să pătrundem în tainele cunoașterii. Dar munca dumneavoastră nu s-a rezumat la atât: cu dragoste și cu pricepere, ați știut să ne încurajați și să credeți în noi, având un rol esențial în formarea noastră.

Nu am să uit niciodată când am pășit prima oară pe porțile școlii, îmi țineam strâns părinții de mână și aveam sufletul cât un purice, plin de emoție, teamă, neliniște. Și după numai câteva

luni, nimeni și nimic nu putea combate sloganul „*Doamna a spus*” . DOAMNA, nu „Doamna învățătoare”, ci „*DOAMNA NOASTRĂ*”. Pentru că, în timp, numele, profesia, s-au estompat în spatele acestei titulaturi „Doamna noastră”. Doamna noastră, care ne-a cuprins pe toți în sufletul ei și care în cei patru ani, a făcut cu mult mai mult decât îi cerea profesia: să ne transmită cunoștințe. Doamna noastră care știa, ce lucruri ne aduc bucurii, când și de ce aveam sufletul mâhnit, cât de mult trebuie să muncești, ca să te califici la concursuri, când și cum să ne luăm medicamentele, când să ne dea și când să nu ne dea mingea, cum te poți distra cel mai bine în excursie.

Vă sunt recunoscătoare că mi-ați oferit o parte din sufletul bun, generozitatea dumneavoastră fiind de neegalat. Mereu perseverentă, erati mulțumită doar când vedeți că fiecare a reușit să progreseze, să dobândească noi cunoștințe.

M-ați inspirat mai ales prin faptul că, mereu aveți pentru fiecare dintre noi o vorbă bună, pentru a ne motiva să devenim tot mai buni, laudându-ne fiecare progres.

Doamna învățătoare, de la dumneavoastră am învățat mai mult decât literele alfabetului. Pentru că ați fost atât de grijulie, m-ați ajutat să învăț de toate și să fiu mai bună. Nu pot să nu mă gândesc la cât de specială m-ați făcut să mă simt. Practic, ați deschis o umbrelă mare sub care se afla constant un obiectiv major, unul ce trebuia îndeplinit: *să îl învățați pe fiecare copil al clasei să fie un bun cetățean, să aibă trăsături morale, să fie omenos, plin de bunătate, să aibă dragoste, să aibă curiozitate, să fie înțelept, să își dorească să strălucească prin ceea ce este el, ce știe, prin cunoaștere*. Pentru dumneavoastră a primat educația bazată pe valori, respectiv formarea caracterului frumos la fiecare dintre noi.

Îmi amintesc că erati mereu conștientă de menirea dumneavoastră, zilnic ne-ați oferit iubire și v-ați dăruit nouă, elevilor, iar noi am transmis în lumea întreagă, fiecare pe calea sa, ceea ce ați așezat cu pricepere și dăruire în sufletul nostru.

Doamna învățătoare, cred că orice om se naște pe Pământ cu un scop, iar menirea de a-i învăța pe alții este predestinată. Mai cred că, dumneavoastră doamna Secoban, nu ați apărut întâmplător în viața mea, ci că, Dumnezeu v-a trimis pentru a-mi împărți Lumină și Căldură prin ceea ce ați avut la îndemână - Minte și Suflet.

Vă spun cu mândrie că, astăzi, sunt și eu învățătoare. La acest fapt ați avut o mare contribuție, căci am visat încă de mică să vă urmez modelul didactic. Ați fost cea mai nobilă dintre motivațiile mele care au stat la baza menirii mele de a fi dascăl. În prezent, țin la disciplină, țin la etichetă, țin la seriozitate. Iar asta îi învăț și pe elevii mei, exact cum m-ați învățat și dumneavoastră cândva.

Pentru restul lumii poate sunteți doar o învățătoare, dar pentru mine și colegii mei sunteți o EROINĂ!

Pot uita totul, dar nu voi uita niciodată dragostea pe care mi-ați dăruit-o, forța cu care m-ați înzestrat, cunoașterea pe care ați împărtășit-o cu mine.

Nu aș fi ajuns aici dacă nu ați fi fost dumneavoastră, dragă doamnă învățătoare!

Cu stimă și recunoștință,

ELEVA DUMNEAVOASTRĂ



Un profesor este o busolă care activează magnetii curiozității, cunoașterii și ai înțelepciunii în elevii săi. (Ever Garrison)

Webografie:

<https://booknation.ro/citate-despre-invatoari/>

<https://www.deșteptarea.ro/motto-ul-unui-dascal-model-care-a-depasit-barierele-rigide-ale-sistemului-ca-invatoar-fii-un-ambasador-al-dragostei/>

PORTRET DE DASCĂL. DOAMNA DIRIGINTĂ

prof. inv. primar DEUȘ FLORENTINA-EUGENIA

Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița

Îmi amintesc cu drag și emoții de doamna dirigintă, profesoara Ursu Maria. Un om cu o inimă mare, deschisă, o inimă în care să încapă toată școala și, mai ales, noi, toți cei treizeci și șase de elevi.

Când am văzut-o prima data eram atât de emoționată încât totul părea ireal, un vis devenit realitate, un vis ce părea de neatins și, totuși, un vis ce începea să se desfășoare sub ochii noștri: eram elevă la un liceu prestigios ce avea să mă pregătească pentru cariera de dascăl. Știam că pe toată perioada vom fi privegheați, îndrumați de doamna dirigintă asemenea unei mame. Dar aveam să aflăm că ”Visul începe cu un profesor care crede în tine, trage de tine și te împinge la un nivel superior, înțepându-te uneori cu un băț ascuțit numit adevăr.” Dan Rather

La prima vedere o femeie mai degrabă mărunțică de statură, subțirică, îngrijită. Pășea cu demnitate. Mereu era înveșmântată cu grijă, ținută clasică, sobră, care impunea respect. Pășea cu grijă, fără grabă, dar fără să întârzie. Emană stăpânire de sine. Era deschisă față de noi, ne cerceta cu atenție ca un specialist priceput în citirea sufletelor. Știam că atenția ei era împărțită asupra fiecăruia, că ne cunoștea din prima clipă, că ne drămuia pe fiecare, că îi păsa. Era exigentă în primul rând cu sine însăși, apoi cu noi, cu mine. Cerea mult, dar și oferea mult.

Doamna Ursu era un dascăl prin vocație, nu doar prin formare. Pregătirea academică avea la bază liceul pedagogic, o școală cât o viață pentru familie și carieră. Știam că a studiat cu seriozitate, a muncit pe brânci, a făcut sacrificii, a fost soție, mamă și învățăcel în același timp. Nu a făcut rabat de la nimic, nu a lăsat garda jos, nu și-a permis relaxare, nici distracții. Știa că în viitor va călăuzi spre succes în cariera didactică mulți adolescenți. Se pregătea cu nerăbdare și dăruire. Cu anticipare. Urma să fie acel profesor pe care orice școală de succes și-l dorește. Acel dascăl care produce schimbare, finisare, devenire, transformare, transformând larva într-un future minunat pregătit să-și ia zborul spre înalt.

Niciodată nu era plictisită, nepregătită, nervoasă sau prost dispusă. Era o profesionistă. Foarte atentă la detalii, scotea în evidență esența atât de ușor, de natural, făcea ca totul să fie clar, plăcut și captivant. Metodele pedagogice erau împletite cu multe exemple vii, concrete menite să

lămurească și să Fixeze. Îmi amintesc cum o ascultam cu sufletul deschis, cum sorbeam fiecare cuvânt, cum învățam dorind să o mulțumesc, cum tresălta inima de bucurie când aprecia prestața mea. Dânsa făcea să merite să mergi la școală, să citești, să fișezi, să studiezi, să stai drept.

De parcă ar fi fost ieri așa de bine îmi amintesc interesul pe care îl arăta față de pregătirea noastră. Nu se mărginea doar la pregătirea academică, ci se întindea asupra ținutei și comportamentului nostru, asupra vorbelor și exprimării noastre, asupra atitudinii noastre față de școală, față de copii, față de colegi, față de noi înșine. Aud cu claritate sfaturile pe care nu pregeta să ni le dea. Erau sfaturi cu greutate pentru viață. Își dorea să fim oameni de caracter, profesioniști cu demnitate capabili să educe micuții învățăcei cu drag. Atunci mi se părea adesea sâcâitor, dădăceală, lucruri pe care le ”știam”, care vor veni fără efort. Astăzi, realizez că doamna Maria Ursu a avut dreptate, doamna dirigintă știa. În ziua în care unul din elevii mei a afirmat încântat în primele zile de școală că și-a făcut deja trei prieteni, al treilea fiind doamna învățătoare, am înțeles că munca profesoarei mele a rodit. Sfaturile sale pentru viață, pentru dascălie au fost pertinente.

Am revăzut-o recent, parcă mai mică, mai puțină fizic, dar la fel de plină de demnitate și prestață. Cariera mea de învățătoare a fost puternic influențată de dânsa. Am înțeles ce înseamnă să lucrezi cu profesionalism, să fii dedicat, să fii om. Încerc să aplic ceea ce mi s-a transmis, să calc pe urmele dânsei. Sunt sigură că nu voi uita ce am învățat de la și prin doamna dirigintă, deoarece sunt învățături păstrate în suflet. Am fost norocoasă să fiu eleva dânsei. Am fost norocoasă să fie mentorul meu. Mulți ar vrea să aibă și ei o ”doamnă Ursu”. Sper să se mai nască profesioniști. Sper să cresc și eu profesioniști. Doamna Maria Ursu, un dascăl de excepție, rămâne mereu doamna dirigintă.



Bibliografie

<https://booknation.ro/citate-despre-profesori/>

DRAGA MEA DOAMNĂ...



prof. ENCIAN ADRIANA-MARIA
Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița

„Fiecare purtăm în suflet și în amintire chipurile unor oameni care, la un moment dat, ne-au luminat mintea, au crezut în noi și ne-au devenit modele, uneori chiar fără să știe...”

Doamna Maria Jurcă a fost profesoara mea de limba română, în perioada gimnaziului. Atunci am perceput-o ca fiind relativ în vârstă, astăzi îmi pare că încă este relativ tânără... și va fi mereu. Nu îmi amintesc să fi ridicat vreodată vocea în clasă, impunea respect prin eleganță, prin atitudinea calmă, dar riguroasă. Parcă era magică: la ora ei elevii erau atenți și nici măcar cei năzdrăvani nu deranjau. Purta mereu același machiaj: puțin fard pe pleoape, ruj roșu și nelipsitul zâmbet. Zâmbetul discret îi dispărea de pe chip doar atunci când râdea, alături de noi. Echilibrul ei interior se oglindea în atitudinea față de noi, elevii, iar această atitudine reflecta interesul nostru pentru materia pe care o predă.

Ora de limba română era specială pentru că așa era și doamna profesoară... Atmosfera calmă și caldă pe care o crea mă făcea să mă simt în siguranță, să mă simt valorizată. Era de o blândețe infinită, asculta cu răbdare ce aveam de spus fiecare și ne corecta la fel... cu blândețe, zâmbind. Cu toate acestea, notele primite erau mereu cele corecte.

De la ea am învățat că la ora de limba română putem să ne expunem liberi opiniile, putem să găsim semnificații ascunse în textele literare și logică în regulile gramaticii. Preferatele mele erau temele care implicau creativitatea, iar doamna profesoară apela deseori la ele și aprecia ceea ce scriam. A fost unul dintre profesorii care m-au ajutat să îmi dezvolt stima de sine, iar asta a contat enorm în dezvoltarea mea.

Cred că astăzi sunt profesor de limba română datorită ei, datorită felului în care mă simțeam în preajma ei. Încerc și îmi doresc să fiu echilibrată în relația cu elevii, să mă conectez cu ei în mod real, așa cum făcea doamna profesoară.



În ultimele zile din clasa a opta mi-a spus că ar fi foarte fericită ca peste câțiva ani să fim colege. Nu s-a întâmplat asta, am lăsat Câmpia-Turzii în urmă, dar școala în care predau astăzi poartă același nume cu școala în care doamna Jurcă m-a învățat să iubesc limba română.

Jurnal**MENTOR DE NEUITAT – PORTRET DE DASCĂL ȘI DESCHIZĂTOR
DE DRUMURI CONF. UNIV. DR VASILE TIMIȘ****GEORGIU ALEXANDRU****Colegiul Național „Liviu Rebreanu” Bistrița****Data:** 22 noiembrie 2024

Astăzi m-am gândit să reflectez asupra unui om care a avut un impact profund asupra vieții mele și a multor alora prin persoana: Conf. Univ. Dr. Vasile Timiș. Pentru mine, el nu este doar un fost profesor, ci un mentor și un deschizător de drumuri în cariera mea didactică.

În viața fiecărui om apar mentori care lasă urme adânci, modelează caractere și inspiră alegeri pentru întreaga existență. Un astfel de mentor este Conf. Univ. Dr. Vasile Timiș, o personalitate marcantă a mediului academic teologic și un exemplu de neuitat pentru toți cei care au avut privilegiul să-l cunoască.

Un model de dascăl și om

Când mă gândesc la profesorul Timiș, îmi amintesc cuvintele sale pline de înțelepciune, blândețea cu care aborda orice subiect și respectul său față de studenți. Nu doar că ne predă materia cu o profundă cunoaștere teologică, dar o făcea într-un mod care ne inspira să vedem mai departe de paginile cărților. El ne învăța să trăim credința, nu doar să o înțelegem.

Ca profesor, avea o abilitate remarcabilă de a te face să crezi în tine, chiar și atunci când aveai dubii. Întotdeauna sublinia că misiunea unui dascăl de religie este mai mult decât o meserie – este o vocație, o chemare la slujire, la modelarea sufletelor.

Profesorul Vasile Timiș impresionează printr-o combinație rară de erudiție teologică, umanitate profundă și dedicare exemplară. Nu era doar un profesor de teologie și pedagogie, ci și un îndrumător al sufletelor, un om pentru care educația însemna mai mult decât predarea unor noțiuni – era o misiune.

Cursurile sale erau o invitație la descoperire: nu doar a tradiției teologice, a modului în care transmitem informațiile ci și a propriilor noastre chemări. Prin predarea sa, profesorul Vasile Timiș ne provoca să gândim, să explorăm și să înțelegem adâncimile credinței ortodoxe, punând mereu accent pe relevanța acesteia în lumea contemporană.

Ceea ce îl făcea cu adevărat special era respectul său autentic față de studenți. Profesorul Vasile Timiș ne asculta, ne încuraja și ne trata ca pe egali săi în devenire. Ne oferea spațiu să punem întrebări, să ne exprimăm opiniile și să creștem. Pentru el, fiecare student era unic, cu propriile daruri și potențial, iar el își asuma responsabilitatea de a le scoate la lumină.

Deschizător de drumuri

Datorită lui, am înțeles că profesorul de religie nu este doar un simplu transmițător de informații. Este un formator de caractere, un sprijin moral pentru elevi, un exemplu viu al valorilor pe care le predică. Îndrumările sale mi-au arătat cum să îmbin rigoarea academică cu empatia, cum să abordez fiecare elev cu respect și înțelegere.

Profesorul Timiș ne-a deschis multora dintre noi drumul către o carieră didactică bine ancorată în principii, dar deschisă provocărilor contemporane. Într-o lume în continuă schimbare, ne-a încurajat să fim flexibili, fără a compromite valorile ortodoxe.

Pentru cei care visau să devină profesori, profesorul Timiș era un model de urmat. Ne arăta prin exemplu cum să predăm cu pasiune și răbdare, cum să fim nu doar informatori, ci și formatori. Sub îndrumarea lui, am înțeles că profesorul nu doar transmite cunoștințe, ci inspiră vieți.

Domnul profesor Timiș ne-a învățat cum să îmbinăm rigoarea academică cu empatia, cum să ne adaptăm nevoilor fiecărui elev și cum să rămânem mereu fideli valorilor noastre creștine.

Moștenirea sa în cariera mea

În fiecare zi încerc să aplic învățăturile și modelul său. De la felul în care mă raportează la elevi, la modul în care îmi organizez lecțiile, Vasile Timiș este o prezență constantă în gândurile mele. Încerc să transmit mai departe ceea ce el mi-a oferit: nu doar cunoștințe, ci și o viziune despre cum să fii un bun creștin și un profesor dedicat.

Pentru mine și pentru mulți alții, profesorul Vasile Timiș rămâne o figură de neuitat, un mentor care a deschis drumuri nu doar profesionale, ci și personale. Ne-a arătat ce înseamnă să trăiești frumos, să predai cu dragoste și să slujești cu demnitate.

Acest portret al său va rămâne mereu viu, pentru că ceea ce a semănat în inimile studenților săi continuă să rodească. Vasile Timiș este, fără îndoială, unul dintre acei „mentori neuitați” care vor rămâne în istoria și în inimile celor pe care i-a format.

Astăzi, îi sunt recunoscător pentru tot ce a semănat în sufletul meu și al colegilor mei. Vasile Timiș nu este doar un profesor, ci un model de trăire creștină și profesională, un deschizător de drumuri care continuă să inspire generații.

„Un profesor bun poate deschide porțile cunoașterii, dar un mentor adevărat deschide porțile sufletului.” – Acesta este Vasile Timiș pentru mine.

„Zăpadă la Teaca”. Jurnal**prof. GLIGAN CORINA-ADINA****Liceul Teoretic „Constantin Romanu-Vivu”, Teaca**

22.XI.2024, Teaca



Prima zăpadă de anul acesta a venit pe furiș, așa cum vin uneori amintirile. Am așteptat-o, ca în fiecare an, copilărește, de după ferestre, însă a venit peste noapte. Dimineața, în graba cotidiană, am decoperit fugitiv, lumea albă.

”Zăpadă la Teaca!”, mi-am zis, în timp ce privirea s-a odihnit pe coperta unei cărți vechi: *”Zăpadă la Roma”*. Am regăsit-o recent, în biblioteca mamei mele și am început să o recitesc, acum, la vârsta Camillei. Este cartea doamnei mele diriginte, doamna profesoară de limba și literatura română, Ileana Urcan.

O violetă de Parma mov se proiectează contrastant pe albul zăpezii, paginile se răsfoiesc... *Camila călătorește de la Antium la Ostia, pe valurile tulburate al Mării Tirenene. ”Se simțea suspendată între cerul senin și abisul acvatic, două realități aproape iluzorii, periculos de inconsistente și de necunoscute”*. Și amintirile se răsfrâng delicat, pe apa memoriei, gândurile îmi sunt suspendate între prezent și trecut...

Nu ne-am mai văzut de mulți ani, nu am mai vorbit, dar știu că am fost una dintre elevele dragi dumneai, așa cum dânsa a fost una dintre doamnele profesoare dragi nouă, copiilor.

”Fetele mele!” așa ne spunea și știu că ne iubea ca pe propriii copii. Copii, pe care și-a dorit foarte mult să îi vadă împliniți și care au reușit datorită dumneaei. Personal, am fost un copil timid care avea nevoie de repere și de încredere acordată. Doamna profesoară a fost pentru mine acea voce care mi-a conferit un sens, atunci când, în haosul greutăților, simțeam că îl pierd. O prezență elegantă, solară, desprinsă parcă din fresca de la Stabiae, o inteligență excepțională și o sensibilitate rară, aceasta era doamna dirigintă. Un om care crede în valori autentice și în puterea profesorului de a transmite elevilor aceste repere. Un profesor cu principii pedagogice solide și,

nu în ultimul rând, o creatoare de literatură, de pictură și de visuri. *"Când începi un lucru, să îl duci până la capăt!", "În literatură poți fi orice dorești.", "Tu o să scrii într-o zi!"* – cuvintele aleargă pe valurile amintirii, pe fulgii memoriei... Memoria reține ceea ce atinge sufletul... *"Camilla privea în gol. În fața ochilor îi năvăliseră toate acele imagini"*... un copil speriat, îndoindu-se de propriul viitor... E singură... mama e singură... banii nu ajung... ar trebui să lucrez, să o ajut ... facultatea, la Cluj, e prea mult, prea greu...

Acum sunt profesor și eu, de limba și literatura română și știu că poți fi orice dorești. Acum le pot spune și eu copiilor că un lucru început, trebuie terminat, că într-adevăr, viața e o luptă, dar în același timp, e o frumoasă călătorie pe mare...

Mulțumesc, doamna dirigintă! Dincolo de timp și de spațiu, așa este, putem fi orice... poate suflete surori. *"Camilla văzuse cum peste Ostia se lăsa o ceață ușoară cu iz de fum, învăluind câmpul, pădurea rară și tăcută."* A început să ningă iar la Teaca.

MENTOR FĂRĂ DE VOIE

prof. HÂRUȚA CRISTIANA

Școala Gimnazială „Avram Iancu”, Bistrița

28.11.2024

Dragă jurnal,

R e f l e c Ț i e ...iată cuvântul ce surprinde esența zilei pe care tocmai am traversat-o și despre care încerc să îmi povestesc în speranța că voi reuși să îmi adun gândurile. Pregătindu-mi una dintre lecțiile pentru clasa a VIII-a – o lecție de comunicare – am optat pentru un discurs al lui Barack Obama. Da! Îmi amintesc și eu că prezența, deși doar virtuală, a acestui om a avut mereu un puternic impact pozitiv asupra elevilor mei, energizându-i și determinându-i să fie mai implicați în oră. Astăzi memoria mea a fost amprentată de cuvintele sale: „The people who are successful had somebody who was willing to invest in them, who gave them a sense of direction and possibility.”; urmărindu-l cu atenție de-a lungul discursurilor, am descoperit credința omului-președinte conform căreia un mentor poate schimba vieți prin sprijin și prin deschiderea unor oportunități, iar astăzi, discutând cu elevii, am încercat să îmi dau seama cine e mentorul meu, al cui *mentee* am fost eu, fiindcă până acum credeam că sunt a nimănui...

În concepția mea, un mentor era acea persoană cu experiență și cunoștințe într-un anumit domeniu care ți-e alături pentru un timp îndelungat, ghidându-te, îndrumându-te și sprijinindu-te ...subliniez: *era*...pentru că astăzi ochii minții mi s-au deschis și am conștientizat că prezența unui astfel de om în viața învățăcelului nu e condiționată de timp, ci e important ca mentorul să te inspire, să te încurajeze să-ți descoperi propriul potențial și să creadă în capacitățile tale. Astfel, mi-am dat seama că portretul mentorului meu e o mixtură de portrete ale unor oameni dedicați vieții profesionale care au devenit pentru mine mentori fără de voie, făcându-și doar meseria de dascăl...

Doamna mea învățătoare, doamna Mureșan Maria, mi-a marcat devenirea transmițându-mi valoarea corectitudinii; deși prietenă apropiată a bunicii mele, nu a lăsat niciodată să se observe relația personală pe care o aveam; eram o elevă de 10, dar nota 9 nu lipsea din carnetul meu atunci când nu eram suficient de pregătită la geografie sau la istorie.

Apoi, doamna mea dirigintă și profesoară de franceză, doamna Mucea Dorina, a continuat acest demers, doar că pentru mine dânsa a rămas un model de dascăl demn de urmat, învățând de la ea importanța corectitudinii din perspectiva profesorului care dă note. Mi-am dat seama că, odată cu gândul și dorința de a deveni profesor (apărute în ciclul gimnazial), i-am analizat activitatea în mod inconștient pentru a prelua un model comportamental. Totodată, am conștientizat cât e de benefic să observi elevul și să îl îndrumi în ceea ce privește viața personală, doamna dirigintă oferindu-mi sfaturi pe care nu le-am primit de la părinți.

Liceul mi-a favorizat întâlnirea cu persoana care a avut (cred) cel mai puternic impact asupra mea: doamna profesoară Sanda Livia; deși studiam la un profil real, dânsa a observat potențialul meu în domeniul literelor și mi-a demonstrat că, la română, sunt mai „pricepută” decât colegii mei, astfel că, fiind un copil ascultător, m-am pregătit pentru olimpiada din clasa a IX-a...am urmat orbește ceea ce mi-a spus, deși uneori nu înțelegeam scopul unor activități, dar am avut de câștigat: am descoperit un nou drum care îmi plăcea și care mi se potrivea, devenind un om al literelor. An de an doamna profesoară mi-a fost alături, mi-a susținut pregătirea, iar rezultatele au fost pe măsură; dânsa a crezut în capacitățile mele mai mult decât credeam eu și cred că fără ea nu ajungem dascăl.

De-a lungul anilor de facultate am învățat semnificația și implicațiile unei pregătiri riguroase de la doamna profesor Szekely Eva care mă îndrumă chiar și astăzi; de la dânsa știu că, din perspectiva carierei de profesor, orice lucru trebuie gândit și realizat în detaliu, prin documentare temeinică și cu suflet, fără a omite originalitatea și îmbrățișând provocările de orice fel. Inter- și transdisciplinaritatea ar trebui să ocupe un loc de frunte în actul predării, alături de inferențele din viața reală. În același timp, domnul profesor Alexandru Cistelecan mi-a dezvăluit cum să fac lucrurile mai ușoare când vine vorba despre poezie; aplic mereu „rețeta” dânsului de a descifra un text poetic, amintindu-mi de seminariile desfășurate sub îndrumarea lui. Deși nu țineau de didactică, am preluat un model de dascăl care știe cum să abordeze comprehensiunea textului poetic.

Ajunsă la catedră, am personalizat (frânturi de) idei de la colegii mei, indiferent de disciplina predată și m-am lăsat ghidată (cred) de ceea ce am asimilat până atunci fără a conștientiza acel lucru, creându-mi propriul stil și căutând mereu să îl validez printr-o autoanaliză temeinică. În acest moment, când cariera mea a luat ușor o altă direcție, îmi dau seama că prima doamnă director de școală cu care am intrat în contact, doamna Săplăcan Valeria, mi-a arătat ce înseamnă să te implici pentru școală în general, nu doar la clasă, și cât de mult contează să fii organizat. Iar acum mă simt ca un *mentee* al *doamnei mele director*, doamna Nelca Mirela, de la

care învăț câte ceva zilnic, care știe să mă încurajeze și care a crezut în capacitățile mele mai mult decât aș fi crezut eu...și care nu încetează să mă surprindă printr-o gândire analitică, profundă, ce poartă amprenta sincerității și a corectitudinii.

Și totuși...ar mai fi cineva...un mentor din umbră...bunica mea, doamna învățătoare Lăpușan Rozalia care, deși nu mi-a oferit sfaturi privind arta predării, mi-a transmis valori fundamentale: empatia, respectul, perseverența și familia, evidențiindu-mi mereu că pentru a fi un dascăl desăvârșit trebuie să fii pregătit, riguros, dar și să găsești un echilibru între viața personală și cea familială.

Cred că e momentul să închei exercițiul de reflecție, deși acest timp dedicat introspecției m-a ajutat să mă reconectez cu mine însămi, să conștientizez arhetipul mentorului meu care reunește attributele și calitățile esențiale ale diferitelor figuri inspiraționale ce m-au ghidat, m-au inspirat și mi-au oferit lumină asupra drumului prin viață. Pun punct pauzei dedicate refugiului mental în așteptarea unei alteia.

C.H.

UN DIRECTOR DE ȘCOALĂ-ALEXANDRU OLINCA

prof. LUCA ALINA SILVIA

Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița

„Pentru fiecare om viața este o școală de la leagăn până la mormânt, tot ce suntem, ce facem, ce gândim, vorbim, auzim, dobândim, posedăm, nu este altceva decât o anumită scară pe care urcăm din ce în ce mai mult, spre a ajunge cât mai sus, fără însă a putea atinge vreodată suprema treaptă.”

- Comenius –

**ALEXANDRU OLINCA, director al Școlii Gimnaziale „Avram Iancu” Bistrița
între 1990-2006**

În semn de recunoștință și respect față de cel care a fost un adevărat model de dăruire și pasiune pentru Școala Generală Nr. 3 Bistrița mi-am dorit să prezint un profesor și director. Demult, îmi doream să scriu câteva considerații, impresii despre un DOMN pe care l-am întâlnit la începutul carierei mele didactice și care m-a influențat în tot parcursul meu de profesor, ulterior de director adjunct și director. Este vorba despre domnul inspector, director și profesor ALEXANDRU OLINCA.

Era în august 2000, eu, un profesor tânăr, cu multe aspirații, venită proaspăt în Bistrița, într-un oraș în care nu cunoșteam pe nimeni, Inspectoratul Școlar Județean m-a detașat la „Gene 3” și la Liceul Agricol. Când am ajuns la școală ne-a întâmpinat un domn sobru, dar cu zâmbetul pe buze, care mi-a zis că are nevoie de un „om întreg” la școală pe orele de istorie și că nu mai trebuie să merg la Liceul Agricol. Nu știam eu foarte multe atunci, despre școala unde trebuia să predau. A fost șansa carierei mele didactice și pentru acest lucru îi mulțumesc domnului director Olinca. Așa a început aventura mea în această școală minunată, așa am cunoscut un director de școală de top din județul Bistrița-Năsăud și oameni minunați, dedicați și dăruți vocației de dascăl. Nu după mult timp mi-am dat seama că datorită calităților acestui director eficient și a muncii în echipă se realizează fundamentul succesului în școală.

Domnul director Olinca, un manager de școală de succes dădea dovadă de determinare, de voință, tact și răbdare. Era oricând dispus să își asume riscuri pentru noi cei din școală. Eram

convinsă că întotdeauna ne înțelegea și că făcea tot posibilul să ne ajute, dând dovadă de empatie față de personalul școlii. În timp am aflat că un manager de succes nu doar conduce, controlează, coordonează ci și ascultă. El crea astfel un mediu, un climat de respect reciproc, spirit de echipă și considerație. Noi, cei tineri ne uitam la „seniori” cu un respect deosebit și încercam tot timpul să învățăm ceva bun și folositor de la ei pentru cariera noastră didactică. Nu ne era rușine să întrebăm, doream tot timpul să fim mai buni pentru școala noastră dragă și pentru elevii noștri.

Domnul director Olinca avea o *puterea de judecată deosebită*. În foarte multe situații făcea dovada unei judecăți corecte și a faptului că era un lider înțelept. Însă acest lucru nu înseamna că acționa singur. Era vorba despre implicarea întregii comunități școlare și mai ales a domnului director adjunct VASILE CINCIA.

Într-o poziție de conducere, stresul este o constantă, dar domnul director era optimist și rezistent, rămânea calm într-o situație de criză, cred că nu l-am văzut niciodată depășit de situațiile imprevizibile care apăreau aproape în fiecare zi. Era capabil să gestioneze presiunile și să rămână calm și concentrat în fața provocărilor apărute. Știa să promoveze un mediu de lucru echilibrat și sănătos, încurajând angajații să își gestioneze propriul stres și să își păstreze starea de bine. Prin comunicare constantă și deschisă, rezolva probleme înainte de a se agrava și contribuia la crearea unui mediu de lucru favorabil și eficient. Își exprima clar ideile, așteptările și viziunile, încurajând în același timp deschiderea din partea colegilor. Era suficient să ne spună, să ne comunice informațiile și noi știam ce aveam de făcut. Știa să determine oamenii să își îndeplinească atribuțiile cu maximă seriozitate, determinare și implicare.

De-a lungul carierei mele didactice în această școală, domnul director Olinca m-a inspirat să devin un profesor, un om și un coleg mai bun, mai informat, mai eficient. Aceste lucruri m-au mobilizat, încurajat și au fost pentru mine un obiectiv permanent de îndeplinit.

În anul 2006, atunci când dumnealui a plecat în pensie, mi-a demonstrat încrederea pe care o avea în calitățile mele, dobândite până la acea dată, încât m-a propuns să ocup funcția de director adjunct al școlii noastre și ulterior de director. Acum îmi amintesc cu plăcere faptul că în momentele dificile care sunt inerente acestor funcții de conducere, mă întrebam: Oare cum ar fi procedat acum domnul Olinca?

De asemenea, integritatea, corectitudinea și responsabilitatea sunt atribute esențiale ale unui manager bun. Domnul director le-a avut din plin, respectând totodată angajații, organizația și principiile etice. Prin păstrarea promisiunilor, prin onestitate și prin tratarea tuturor cu respect, dumnealui a promovat un mediu de încredere, respect, corectitudine, loialitate și spirit de apartenență la comunitatea școlară avramistă.

Pe lângă toate acestea, domnul Olinca a știut să lucreze cu cea mai importantă resursă: OMUL! Mi-a câștigat loialitatea și m-a condus spre succes. Acum, în aceste momente speciale **VĂ MULȚUMESC, DRAGĂ DOMNULE DIRECTOR OLINCA** pentru tot ceea ce m-ați învățat și m-ați ajutat să devin.





MENTORII NEUITAȚI- PORTRERE DE DASCĂL

prof. înv. primar MUREȘAN-SAS MARIA
Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița

Diferența dintre un învățător începător și unul cu experiență este aceea că: învățătorul începător întreabă: Cum mă descurc? iar învățătorul cu experiență întreabă: Cum se descurcă copiii?

Esme Raji Codell

25 noiembrie 2025

Dragă jurnal,

Astăzi, mi-am luat câteva momente pentru a reflecta asupra drumului meu în cariera didactică și nu pot să nu mă gândesc la omul care a avut un impact profund asupra mea –doamna învățătoare Dreptate Lucia, ”doamna” de la care ”am furat” meseria de învățător.

Îmi amintesc cu claritate începuturile mele de practică pedagogică, când, plină de entuziasm, dar și de îndoieli, pășeam într-o sală de clasă, la Școala de Aplicație, fără să știu exact la ce să mă aștept. Acolo am văzut-o în ”acțiune”: era fascinant să o observ cum reușea să creeze o legătură cu fiecare elev, indiferent de personalitatea sau nivelul lor academic. Abordarea sa era plină de răbdare, iar metodele ei – mereu inovatoare.

În clasă, era o prezență carismatică, dar nu printr-o autoritate impusă, ci printr-o înțelepciune care îi atrăgeau pe toți în jurul ei. Avea o capacitate uimitoare de a transforma fiecare situație dificilă într-o oportunitate de învățare. Întotdeauna spunea: „*Predarea nu este despre tine, ci despre ei. Gândește-te mereu la elevi și vei găsi răspunsul.*”

De la dânsa am învățat că respectul reciproc este piatra de temelie a educației. Mi-a insuflat convingerea că fiecare copil merită să fie văzut, ascultat și încurajat să viseze. Încă aud vocea ei, fermă, dar caldă, spunându-mi să nu renunț niciodată la a crede în elevii mei, chiar și atunci când nu mai cred în ei înșiși.

Am învățat de la ea că fiecare copil are nevoie de ceva diferit, că nu există o rețetă universală pentru succes în educație. Am admirat-o pentru cum reușea să construiască legături

chiar și cu cei mai retrași elevi, iar felul în care se adaptează predarea era o lecție de empatie în sine. Nu am să uit niciodată când mi-a spus: „*Fii tu însuși în fața clasei. Nu încerca să fii perfect. Elevii simt autenticitatea.*”

Acum, după 20 de ani de experiență la catedră, *înțeleg* pe deplin valoarea acestor cuvinte. Mi-am dat seama că autenticitatea și conexiunea sinceră cu elevii sunt cheia pentru a deveni un cadru didactic cu adevărat bun. În loc să mă concentrez pe a demonstra cât de bine stăpânesc materia, am început să îmi pun întrebarea: „*Cum pot să-i ajut să înțeleagă? Ce pot face să simtă că le pasă de ei?*”

Când am avut primele mele clase, m-am trezit punând în practică multe din sfaturile dânzei. Iar în momentele dificile, când părea că nu reușesc să ajung la un elev sau să gestionez o situație, îmi amintesc de calmul și înțelepciunea ei. Chiar și acum, de fiecare dată când un elev îmi mulțumește sau îmi spune că i-am fost de ajutor, simt că o parte din merit îi aparține.

Astăzi, când mă confrunt cu momente dificile sau mă întreb dacă fac destul, îmi aduc aminte de ea. De vocea care mi-a spus odată: „*Adevărata măsură a succesului nostru ca dascăli nu sunt notele, ci viețile pe care le atingem.*”

Îi sunt recunoscătoare doamnei Dreptate pentru toate lecțiile prețioase și pentru că a văzut în mine ceva ce nici eu nu știam că există – un dascăl în devenire.

Îi mulțumesc doamnei Dreptate pentru tot ce mi-a dăruit – și pentru că m-a învățat să dăruiesc la rândul meu.

„Un profesor adevărat nu se naște știind totul. El învață împreună cu elevii săi. Dacă ai curajul să greșești și să crești, ai tot ce îți trebuie pentru a reuși.”

Webografie:

<https://booknation.ro/citate-despre-invatoari/>

PAGINĂ DE JURNAL

prof. ONIGA ADINA EMILIA

Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița



Astăzi vreau să scriu despre profesorul meu diriginte Gheorghe Simionas, o persoană care are un impact profund asupra vieții mele și a colegilor mei.

Gheorghe Simionas a fost unul dintre cei mai iubiți profesori de matematică ai Bistriței, s-a născut în Livezile, în 1938, iar din 1970, vreme de aproape 30 de ani, a predat matematica la Școala Generală Nr 3. A murit în iunie 2009, lăsând în urmă regretul unor generații întregi de elevi care l-au apreciat. Aici s-a dedicat matematicii, unde a pregătit mulți elevi care au participat la concursuri de matematică, aducând premii și mențiuni. A primit multe distincții pentru munca depusă. Era membru în Consiliul Consultativ al profesorilor de matematică și în Societatea de Matematică, filiala Bistrița-Năsăud. A susținut gradul didactic II în anul 1980 și gradul didactic I în anul 1984, fiind un simbol pentru Școala Generală Nr.3 „Avram Iancu”, Bistrița.

A fost profesorul meu de matematică și diriginte din clasa a V-a până în clasa a VII-a în perioada 1986-1989. Îmi amintesc cu drag orele de matematică, deși era o materie grea m-a făcut să o înțeleg logic și am reușit să rețin până în ziua de astăzi noțiuni de matematică. Deși era un profesor sever sunt recunoscătoare pentru toată munca și efortul pe care l-a depus pentru a ne ajuta să înțelegem mai bine această materie. Îmi place că profesorul meu nu s-a limitat la a preda formule și teoreme. De multe ori, ne arăta cum matematica este prezentă peste tot în viața noastră,

de la lucruri simple, cum ar fi organizarea timpului, până la lucruri complexe, precum structurile unor clădiri sau tehnologia pe care o folosim zilnic.

Pasiunea pentru cutiile de chibrituri a profesorului de matematică Gheorghe Simionăș, unul dintre cei mai iubiți dascăli din Bistrița, a fost stârnită în anul 1962, de o cutie de chibrituri cumpărată cu ocazia turneului echipei brazilienne de fotbal „Metropol”. Au urmat alte sute, mii de cutii de chibrituri de toate formele și mărimile, din peste 40 de țări, care de care mai exotice, pe care profesorul le-a păstrat cu multă grijă în apartamentul său din Bistrița, până la 71 de ani când a decedat. Iubirea elevilor pentru profesorul Gheorghe Simionăș se traducea de cele mai multe ori în cutii de chibrituri. Nici un elev nu îndrăznea să se întoarcă din vreo excursie fără o cutie de chibrituri pentru profesorul de matematică. Deși a deținut cea mai mare colecție de cutii de chibrituri din lume, adunate în peste 45 de ani, Gheorghe Simionăș s-a bucurat de minunățiile sale fără prea multă vâlvă, refuzând să vorbească despre colecția sa. A păstrat-o până în ultima clipă de viață, lăsând-o moștenire în anul 2009 surorii sale și nepoților săi.

Dirigintele meu, Gheorghe Simionăș este un model pentru mine. Sper ca, într-o zi, să pot reflecta aceleași valori și să ofer altora măcar o parte din ceea ce primesc acum: sprijin, inspirație și încredere.

Dedic aceste rânduri domnului profesor Gheorghe Simionăș dorind să vă mulțumesc pentru rolul de mentor pe care l-ați avut în viața mea. Nu sunteți doar un profesor, ci o sursă constantă de inspirație, sprijin și îndrumare. Sub îndrumarea dumneavoastră, am învățat lecții pe care nu le voi uita niciodată.

Bibliografie:

<https://rasunetul.ro/profesorul-gheorghe-simionas>

<https://adevarul.ro/stiri-locale/bistrita/foto-lumea-in-cutii-de-chibrituri-cea-mai-mare-1479792.html>

PORTRETUL PROFESOAREI MELE DE SUFLET

prof. înv. primar OLARIU CRISTINA-VALERIA

Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița

După cum bine știm, profesorul are un rol crucial în viața elevilor prin îndrumarea și educația continuă. Atât abilitățile profesionale cât și însușirile de personalitate au repercusiuni profunde în inima elevilor, provocând reverberații încă mulți ani după terminarea studiilor acestora.

Povestea mea începe atunci când întorcându-mă din București unde am locuit și studiat timp de 6 ani la o mătușă din partea bunicului meu, m-am întors în clasa a X-a la Colegiul Național “George Coșbuc” din Năsăud unde am ajuns să o cunosc pe doamna profesoară Chira Dana care avea să mă îndrume în viață prin felul său de a fi prin comportamentul și atitudinea sa. Doamna mea profesoară de Limba și Literatura română a ajuns să fie un model după care să îmi ghidez activitățile de învățare și chiar planul de viitor, având un rol important totodată în integrarea în colectivul clasei a-X-a. Este o doamnă înaltă, părul roșcat, frumoasă, prezentabilă (se îmbrăca tot timpul în costum), amabilă și mereu părea optimistă având mereu zâmbetul pe buze. În spatele doamnei mele profesoare era o persoană foarte formală și foarte serioasă atunci când venea vorba de actul didactic. Avea un suflet atât de bun, ca de copil, ce încălzea încăperile în care intra și toți elevii cu, care intra în contact. Ne iubea în mod egal, cel puțin asta simțeam cu toții, nu știa ce înseamnă a favoriza sau partini pe cineva anume, era foarte glumeață, participa la jocurile noastre și râdea adeseori alături de noi. Puteam discuta cu ea orice fără să ne fie frică de a fi judecați, primeam înțelegere întotdeauna ceea ce ne făcea să avem un grad mai mare de responsabilitate în fața dânzei respectam cerințele sale ca o datorie și nu ca o corvoadă cum adeseori se întâmpla la diferite materii, ne ajuta și la alte lucruri dacă îi solicitam ajutorul, chiar dacă era vorba de franceză, biologie sau orice altceva, ceea ce ne uimea de fiecare dată prin cunoștințele sale atât de vaste care ne uimeau de fiecare dată. Profesoara mea fiind situată într-un sistem de relații ce depășesc incinta școlii incluzând părinții elevilor, și în general, membrii grupului social în mijlocul căruia trăiește și muncește. Profesia didactică are o dimensiune umană extrem de puternică, fapt care implică nu doar cunoștințe și competențe, ci și atitudini, valori, într-un cuvânt o conștiință profesională. Cadrul didactic nu este doar un agent, care se supune unui sistem de

norme, ci și un actor, care investește în ceea ce face, conferă semnificații, trăiește activitatea cu elevii, cu un indice de intervenție personală importantă, ceea ce m-a făcut să îmi doresc să o ascult a fost modul în care ea ne înțelegea pe noi elevii, era clar încă de când intra pe ușă că urmează să participăm la cea mai relaxantă oră din săptămâna, materia la care toți învățăm din pură plăcere. Pentru ca întotdeauna ni se spunea că ea este aproape de noi, amabilă și își dorea să îi spunem chiar și pe numele mic, în prima fază nu am înțeles însă atunci când am întrebat-o de ce și mi-a răspuns :”Actul educativ ca să fie eficient și în același timp plăcut, inegalitatea dintre profesor și elev trebuie depășită.

Elevul vrea să găsească în profesorul său un sprijin într-o situație oficială iar eu față de voi mă simt responsabilă deși nu vă sunt dirigintă să vă ofer o parte din inima mea și nu în primul rând aveți nevoie de un specialist cu competență specifică într-un domeniu științific sau altul. Voi aveți nevoie de cooperarea profesorului.” Ca organizator al învățării, ea îmbina aspectele obiectiv-logice ale transmiterii cunoștințelor cu aspectele psihologice fiind preocupat atât de aplicarea principiilor didactice, a teoriei instruirii în transmiterea conținutului învățământului, cât și de implicațiile psihologice ale actului transmiterii: psihologia evoluției copilului, psihologia învățării, strategiile comunicării. Doamna profesoară nu era doar transmițătoare de informații care se rezumă la a da indicații elevilor în privința modului de învățare și a materialelor pe care trebuie să le învețe, ci era o antrenoare care prin întrebări analitice stimulând gândirea noastră, oferind premise pentru ca noi, prin aflarea independentă a răspunsurilor, să ajungem la o mai bună înțelegere a limbii și literaturii române.

Funcția didactică a profesorului se exprimă prin îndeplinirea statutului de model, partener, sfătuitor. Îmi amintesc că întotdeauna ne încuraja colectiv prin crearea unei atmosfere generale de securitate și încredere în clasă, prin încurajarea succeselor fiecărui elev, prin crearea unui flux de simpatie între profesor și elevi dar critica separat, explicând în același timp de ce, ceea ce ne ajuta pe noi să fim mai încrezători și să înțelegem mai bine răspunsurile la care aveam întrebări.

Doamna profesoară Dana Chira, profesoara ideală în viziunea mea avea următoarele competențe specifice profesiei didactice pe care le-am înțeles mult mai târziu: Competențe metodologice (utiliza adecvat conceptele și teoriile din științele educației, aplica concepte și teorii moderne privind formarea capacităților de cunoaștere, proiecta conținuturile instructiv-educative, organiza adecvat activitățile didactice în funcție de tipul de lecție dominant, utiliza metode și strategii de predare adecvate particularităților individuale sau de grup, scopului și tipului lecției, urmarea să utilizeze optim factorii spațio-temporali în vederea eficientizării procesului instructiv - educativ. Competențe de comunicare și relaționare (stăpâna concepte și teorii moderne de

comunicare: orizontală și verticală, diversificată și specifică, manifestând comportament empatic, accesa diverse surse de informare în scopul documentării.

Competențe de evaluare a elevilor utiliza strategii adecvate de evaluare individuală sau de grup, elabora instrumente de evaluare în funcție de scop și particularitățile individuale sau de grup, utiliza metode specifice gândirii critice, Competențe psiho-sociale forma capacități de adaptare rapidă la schimbările de natură socială, valorifica metode și tehnici de cunoaștere și activizare a elevilor, se implica în elaborarea și derularea în școli a proiectelor. Competențe tehnice și tehnologice utiliza calculatorul în procesul instructiv - educativ, urmarea să exerseze schemele de acțiune în vederea dobândirii / perfecționării deprinderilor practice, aplica strategiile didactice de utilizare eficientă a mijloacelor / auxiliarelor didactice în procesul de învățământ, avea deschidere față de tendințe inovatoare necesare dezvoltării profesionale, să asimileze cunoștințe de tip organizațional. De asemenea fiind inspirată din acțiunile sale am învățat ca un profesor bun și responsabil trebuie să stabilească cu, claritate obiectivele pe care urmează să le realizeze elevii. Aceasta presupune ca profesorul să posede, de exemplu, competența de a identifica obiectivele educative de atins, prin luarea în considerație a caracteristicilor elevilor săi și a așteptărilor comunității sociale, de a operaționaliza obiectivele alese spre a fi propuse elevilor, de a utiliza diferite tehnici de analiză a sarcinilor de învățare implicate în realizarea fiecărui obiectiv selecționat.

Profesorul ideal ar trebui să le prezinte elevilor care sunt cele mai înalte performanțe, în anumite limite rezonabile, la care se așteaptă ca ei să se ridice în realizarea diferitelor activități care le sunt propuse, identificarea și concepea activități de învățare care erau relevante pentru contextele reale de viață cotidiană a elevilor. Totodată, doamna profesoară Dana Chira manifesta întodeauna preocuparea de a se adapta la diversitatea elevilor prin selecționarea unor strategii de instruire și a unor materiale de învățare care ne erau adecvate vârstei, pregătirii anterioare, valorilor culturale și nevoilor individuale de educație ale elevilor, creea și menținea în sala de clasă un climat de lucru care favorizează învățarea, motivația intrinsecă a învățării și dorința de a realiza sarcinile de lucru propuse. Aceasta presupune o serie de competențe de management al clasei, începând cu cele legate de aranjarea mediului fizic al clasei, astfel încât să se înlesnească interacțiunea dintre profesori și elevi, stabilirea împreună cu elevii a unor limite rezonabile în care trebuie să se înscrie comportamentul fiecăruia și terminând cu cele legate de crearea unei atmosfere de lucru, destinsă, încurajarea preocupării elevilor de a se autocontrola continuu și competențele de tratare corespunzătoare a manifestărilor de indisciplină. Întotdeauna ne era încurajată interacțiunea socială a noastră în discutarea și realizarea diverselor

activități de învățare legate de tema supusă studiului. Ne oferea o structură de lucru de natură să ghideze activitatea de învățare și comportamentul nostru în timpul lecției, ne înlesnea prelucrarea/procesarea intelectuală a informațiilor punându-ne în situația de a desfășura activități care implică procese cognitive ce ne ajuta să învățăm și să ne reamintim informația.

Din acest motiv la sfârșitul clasei a-XII-a atunci când am ales meseria de profesor m-a învățat ca un profesor trebuie să fie devotat elevilor și învățării acestora, mi-a spus că un profesor bun trebuie să plece de la ideea că toți elevii pot cu adevărat învăța. Mai mult decât atât, chiar trebuie să pun în practică acest principiu dacă am ales această meserie, mi-a spus ca profesorului desăvârșit îi place să lucreze cu copilașii și se pricepe să împărtășească cunoștințele acumulate de-a lungul timpului, tuturor elevilor, chiar dacă aceștia sunt foarte diferiți prin trăsăturile și talentele lor. Succesul fiind garantat de încrederea profesorului în demnitatea și valoarea oricărei ființe umane și în potențialul care există în fiecare elev.

Având în vedere că nu se lucrează doar cu un singur elev, noi trebuie să luăm în considerare faptul că elevii sunt diferiți, iar diferențele dintre ei influențează ritmul de învățare. Pentru a lua în seamă particularitățile individuale, trebuie să cunoaștem foarte bine elevii, întrebarea mea a fost „Cum aș putea face asta?”, mi s-a răspuns „Prin înțelegere”. Ceea ce mă liniștește într-o zi în care am impresia ca nu am reușit ceea ce mi-am propus este să îmi amintesc ceea ce mi se spunea în liceu de către doamna profesoară: „Un profesor bun învață din experiență, învață atunci când îi ascultă pe elevi, când îi observă lucrând.

Lucrurile pe care le află depre elevi în timpul procesului de educație devine automat parte a competențelor lui didactice.” Pentru a servi mai bine interesele eleviilor, doamna profesoară era foarte atentă ca toți elevii să beneficieze de aceeași grijă și atenție din partea ei.

Profesorul trebuie să formeze pe elev pentru societatea în care s-a născut și în care se dezvoltă, deoarece valorile spirituale nu se creează decât în societate și pentru societate, trebuie să învețe elevul cum să învețe, trebuie să-l facă să aibă încredere în el, în opțiunile lui să poată să se exprime liber fără inhibiții. „E o bucurie atât de mare, încât orice elev din lumea asta merită să o întâlnească. Nu pe profesoara mea, ci pe una la fel de excepțională fiindcă abia atunci procesul de învățare capătă o cu totul altă dimensiune. Nu întâmplător în antichitate se vorbea mai mult de maestru și învățăcel (sau ucenic), fiindcă acest tip de profesori îți oferă mult mai mult decât acces la informație. Cu siguranță profesorii buni merită toată considerația și aprecierea noastră. Ca semn de recunoștință a unui profesor al cărui impact rămâne în viața noastră este dat de faptul, că nu îl putem uita lăsând în sufletul nostru o amprentă importantă, asemeni părinților noștri, care rămân părinți și când noi îmbătrânim iar noi adulți, înalți și cu griji suntem văzuți prin ochii lor tot



copiii, vom rămâne întotdeauna ca și părinții noștri, la fel și profesorul ce ne îndrumă mersul în viață rămâne profesorul nostru întreaga viață.

Mulțumesc doamnei profesoare de limba și literatură română, Dana Chira pentru ceea ce sunt astăzi!

Bibliografie :

1. Cristea S., „Pedagogie generală. Managementul educației”, Editura Didactică și pedagogică, București, 1996
2. Gliga, L. (coord.). (2002). “Standarde profesionale pentru profesia didactică, București: M.Ed.C. – Proiectul de reformă a învățământului preuniversitar
3. Popovici, D. – Didactica. Soluții noi la problem controversate, Editura Aramis, București, 2000

ELOGIU

***In memoriam* Conf. Univ. Dr. Habil. SCHNEIDER ANA-KARINA**

(1975 – 2024)

prof. ONIT ROXANA – DELIA

Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița

Profesor de literatură engleză la Facultatea de Litere și Arte din cadrul Universității ”Lucian Blaga” Sibiu, doamna conferențiar universitar Ana-Karina Schneider a întruchipat idealul mentorului absolut: în materie de formare profesională, pregătire academică, metodică, manifestând un comportament desăvârșit în relațiile sale cu colegii dar și cu studenții pe care adesea îi considera egali săi.

Specializată în literatură britanică și americană deopotrivă dar și în critică, teorie literară și traductologie în egală măsură, a publicat numeroase articole și studii de specialitate în publicații de renume sau online, pe site-uri prestigioase. În anul 2001, la inițiativa ei, se înființează *Chocolate House*, clubul de lectură al Departamentului de Studii Anglo-Americane și Germanistice, îndemnându-i pe studenți să citească mereu. Fiind pasionată de literatură și știință, a fost un dascăl riguros, calculat și empatic. Un bun îndrumător științific, s-a ocupat de sprijinul și ghidarea studenților care studiau literatura; pentru mine, dânsa a reprezentat mentorul care s-a îngrijit ca atât lucrarea de licență cât și cea de disertație să fie desăvârșite. Avea să-mi îndrume și lucrarea pentru obținerea gradului didactic I, însă timpul nu i-a mai permis....

Revista *American, British and Canadian Studies* i-a purtat vreme îndelungată amprenta, căci dânsa a ocupat poziția de redactor-șef în ultimii 15 ani, transformând această publicație într-una de amploare, cu colaboratori naționali și internaționali. Un model de DASCĂL în adevăratul sens al cuvântului, modestă și dedicată, aidoma scriitoarei sale preferate, Charlotte Brontë: “*I can live alone, if self-respect, and circumstances require me so to do. I need not sell my soul to buy bliss. I have an inward treasure born with me, which can keep me alive if all extraneous delights should be withheld, or offered only at a price I cannot afford to give.*” („Jane Eyre”)

MENTORI NEUITAȚI

Prof. PESCARU LIVIA

Școala Gimnazială „Avram Iancu”, Bistrița

„Nu știu alții cum sunt, dar eu când mă gândesc...” ar putea fi începutul oricărei povești, așa că vă cer permisiunea să încep aceste rânduri citându-l pe Ion Creangă pentru că mă îndeamnă să mă gândesc la copilărie, să îmi amintesc momente importante din viața mea, momente care au fost posibile datorită unor oameni minunați cărora le datorez evoluția mea didactică.

Pentru că una dintre secțiunile simpozionului se intitulează „Mentori neuitați – portrete de dascăli” și pentru că dascălul care și-a pus amprenta asupra mea a fost doamna învățătoare, îmi voi întoarce gândurile spre anii de școală.

Doamna mea învățătoare, Parpală Daniela, a fost dascăl la “Școala Generală nr. 6 din Roșiorii de Vede, în prezent “Școala Gimnazială M. Eminescu “. Încă din clasa I ne-a călăuzit pașii, ne-a fost alături, ne- a îndrumat, ne-a lăudat și ne-a certat, ne-a pedepsit cu blândețe, ne-a iubit, ne-a descifrat tainele vieții. I-au trecut prin mână peste 10 generații pe care le-a învățat să scrie, să citească, să socotească, încotro să se uite și cum să-și aleagă drumul în viață.

Ne-a cucerit din primul moment: vocea impunătoare, dar caldă în același timp, zâmbetul fermecător, eleganța și inteligența care ne-au făcut să o iubim din primele zile petrecute alături de dumneaei. Imi amintesc și acum că era tânără și frumoasă: avea părul lung, negru, era înaltă și subțire. Ne primea în fiecare dimineață cu un salut vesel...Chiar dacă anii au trecut, doamna învățătoare a rămas pentru mine aceeași persoană iubitoare, modestă și înțeleaptă. M-a încurajat să-mi depășesc limitele, m-a ajutat să-mi ating obiectivele - a devenit modelul meu de inspirație. Dragostea și pasiunea pentru meseria de dascăl mi le-a transmis din prima clipă și ca dovadă, am urmat-o în profesie; sunt profesor și sper să duc mai departe cu demnitate și dăruire această meserie.

Ca semn al iubirii și a recunoștinței ce i-o purtăm, împreună cu foștii mei colegi am organizat o întâlnire după 38 de ani de la terminarea clasei a IV a, ocazie cu care am sărbătorit finalul carierei doamnei învățătoare. Au fost momente unice, emoții puternice și multă bucurie. Am depănat amintiri, am râs, am glumit - ne doream să nu se mai termine... Am fost norocoși

că ne-am putut bucura împreună și fericiți că i-am putut mulțumi doamnei învățătoare în felul nostru.

Cred că aceasta este menirea unui dascăl...să deschidă minți, să dea aripi, să lase să zboare și...să-i aștepte pe visătorii care vin...atunci când mai puțin se așteptă.

P.S Vă mulțumesc pentru ceea ce sunt, doamna învățătoare!



PAGINĂ DE JURNAL

PROFESORUL MEU MENTOR – O LECȚIE DE VIAȚĂ ȘI PERFORMANȚĂ

prof. SOCINĂ PAULA CRISTINA

Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița

1. INTRODUCERE

În viața fiecăruia dintre noi există oameni care ne marchează profund, iar impactul lor se reflectă în cine devenim. Pentru mine, această persoană a fost antrenorul meu de kaidc-canoe, Prof. Zabet Bebe Alexandru ,omul care mi-a deschis drumul spre o viață dedicată sportului și disciplinei. Povestea mea începe cu el și continuă prin tot ceea ce sunt astăzi.

2. PORTRETUL DASCĂLULUI MENTOR

Era un bărbat înalt, frumos, cu o eleganță naturală, dar ceea ce m-a impresionat cel mai mult a fost atitudinea lui, fermă dar caldă. Un perfecționist prin excelență, știa cum sa scoată ce e mai bun din cei pe care îi antrena. Cu toate acestea, dulceața și înțelegerea pe care le manifesta îl făceau mai mult decât un antrenor, era un mentor.

Această combinație de fermitate și blândețe m-a inspirat profund. Îmi amintesc clar ziua când a intrat la mine în clasă în orașul Vatra Dornei ,căutând copii pe care să îi transforme în sportivi de performanță. Îi observam atenția pentru detalii și felul în care părea să vadă potențialul din fiecare. Am fost selectată, iar această alegere mi-a schimbat viața.

3. IMPACTUL ASUPRA CARIEREI ȘI DEZVOLTĂRII MELE

Aveam doar 12 ani când am plecat de lângă familia mea pentru a îl urma. A fost o decizie dificilă, dar și un pas important care m-a format atât ca om, cât și ca sportiv. Prin îndrumarea lui, am învățat ce înseamnă disciplina, punctualitatea și respectul.

Un moment definitoriu a fost un concurs în care toata lumea îmi spunea ca nu voi reuși, nu aveam nici o șansă. Eram descurajată, dar el m-a privit în ochi și mi-a spus cu convingere cât de bună sunt. Mi-a enumerat toate calitățile și mi-a arătat încrederea lui în mine.

Această încredere a fost motorul care m-a propulsat să îmi depășesc limitele.

4. LECȚIILE TRANSMISE MAI DEPARTE

Astăzi sunt profesor de educație fizică și sport, iar pasiunea mea pentru această meserie își are rădăcinile în ceea ce am învățat de la el. Încerc să inspir și să formez copiii așa cum a făcut-o el cu mine. Le insuflu disciplină, încredere în propriile forțe și le arăt cât de importante sunt principiile solide în viață.

Fiecare zi la catedră, este un omagiu adus mentorului meu, iar metodele și valorile sale sunt integrate în ceea ce fac.

5. REFLECȚIE PERSONALĂ

Acest profesor-antrenor nu a fost doar un ghid în sport ci și în viață. Datorită lui, nu doar că am atins performanțe în sport, dar am devenit un om de care sunt mandră astăzi. Îi voi fi mereu recunoscătoare pentru răbdarea, încrederea și dedicarea sa.

A fi mentor înseamnă mai mult decât a învăța pe cineva o abilitate, înseamnă a modela suflete, a oferi direcție și a planta semințele unei vieți împlinite. A fost pentru mine toate acestea și chiar mai mult.

<https://ro.scribd.com/doc/228553183/Kaiac-Curs-Zabet>

<https://kaiac-canoe-orsova.page.tl/Organigrama.htm>

<http://mh.edu.ro/images/fisiere/pdi/LICEUL%20TEHNOLOGIC%20Traian%20Lalescu.pdf>

Secțiunea: Evocarea patronului spiritual al școlii – contextul adoptării numelui școlii**MENTORUL ȘCOLII NOASTRE
CONSTANTIN ROMANU- VIVU (1821-1849)****prof. Gligan Corina-Adina****Liceul Teoretic „Constantin Romanu-Vivu”, Teaca****Paralele didactice**

În secolul al XV-lea, pe lângă biserica Sfântul Nicolae, din cartierul Șcheii Brașovului, a început să funcționeze o școală, potrivit lui Nicolae Iorga. Aceasta a fost atestată în 1497, iar în 1530 aici se predă în limba română. În momentul stabilirii diaconului Coresi la Brașov, acesta ar fi putut beneficia de ajutorul ucenicilor de la școala din Șchei, conform lucrării lui Sextil Pușcariu, ”Brașovul de altădată”.

În aceeași perioadă, mai precis în anul 1403, în comuna Teaca, județul Bistrița-Năsăud, ”există o școală confesională în limba germană, al cărei rector se numea magistrul Jacob” conform monografiei lui Ilse Schließleder-Fronius, ”Tekendorf in Nordsiebenbürgen Ortsmonographie”. Paralelă temporală, cu scop de captare a atenției, la o lecție de limba și literatura română, Unitatea I, ”Perioada veche”... Paralelă spirituală, deopotrivă, pentru elevii mei din clasa a XI-a și pentru mine, ca profesor al Liceului Teoretic ”Constantin Romanu-Vivu”, din comuna Teaca...

Secolul al XV-lea, un simplu reper cronologic, devine pentru noi, un reper personal și motiv de mândrie, atunci când conștientizăm că aparținem unei comunități școlare cu tradiție. Devine în același timp motiv pentru întrebări și pentru documentare atentă: ”Care este istoria școlii noastre? Cine a fost mentorul ei, Constantin Romanu-Vivu?” ne dorim să aflăm.

Tradiția școlii noastre

Conform monografiei anterior menționate, (Ilse Schließleder-Fronius, ”Tekendorf in Nordsiebenbürgen Ortsmonographie”) descoperim că locuitorii sași au acordat o importanță semnificativă educației și au susținut funcționarea școlilor locale. În anul 1870 a fost construită Școala evanghelică, ce a funcționat cu patru dascăli, până în anul 1876. Din anul următor, aceasta va funcționa (cu cinci dascăli) până în 1904, iar în perioada 1904-1923, din nou cu patru cadre. La început, școala funcționa într-o clădire situată lângă Biserica săsească și în 1860 vechea clădire a primăriei este dată Școlii evanghelice. Aici locuiau și cei patru dascăli, până în anul 1874, când se termină construirea noului edificiu cu etaj al școlii.

Susținerea acestei instituții de către autoritățile locale, a constituit un mare avantaj pentru locuitorii sași, deoarece se asigura educația pentru copiii funcționarilor și ai negustorilor înstăriți, aparținând oricărei confesiuni.

O altă școală confesională reformată, în limba maghiară, este menționată în anul 1731. Conform surselor documentare, în anul 1823 se achiziționează o casă pentru dascăli, cu 743 de forinți și se stabilește salariul acestora. În anul 1844, se consemnează o altă achiziție imobiliară, o clădire pe strada Maghiară, pentru 155 de forinți, cu destinația de clădire în care va funcționa școala, până în anul 1914, de stat până în 1919. În 1919 această școală se transformă în Școală confesională reformată, când clădirea se preia de stat, pentru școala de stat, iar Școala reformată va funcționa în clădirea Școlii evanghelice și în clădirea Școlii romano-catolice. Conform monografiei lui Musnai Laszlo, "Teke monografiaja" între anii 1921- 1923 „din nou este Școală confesională reformată, într-o clădire închiriată de la Halmagyi Marton” iar din 1924 se transformă în școală de stat cu secție maghiară.

În 1893 s-a deschis Școala confesională greco-catolică, sub îndrumarea învățătorului Berghianu Gheorghe, lângă biserica greco-catolic, din strada Archiudului, potrivit lucrării lui Szilágyi Alexandru-Iosif, "Lucrare de diplomă - Monografia comunei Teaca de la 1848". Într-un document se amintește, de către parohul romano-catolic, că, în anul 1782, copiii populației române din comună frecventau școala romano-catolică iar în 1912 protopopul din Teaca, Nicolae Solomon Aron, construiește noul local al școlii românești din strada Archiudului. Din 1912 până în 1919 învățătorul Tilinea Gheorghe va preda diferitele discipline școlare care constituiau obiecte de învățământ. Înființarea școlii românești se înscrie în șirul măsurilor de creare a școlilor triviale. Denumirea de școli triviale o purtau școlile elementare în care se învățau trei materii: citirea, scrierea și socotirea. Școala trivială își va schimba numele în școală fundațională, în anii 1884-1886, în limba maghiară și în limba română.

Din anul 1998, Liceul Teoretic din Teaca poartă numele revoluționarului Constantin Romanu- Vivu.

Mentorul școlii noastre

Anul 1848 a fost marcat de curentul revoluționar care a străbătut Europa și a zguduit puterile absolutiste. Revoluția pașoptistă a însemnat pentru români un moment crucial, pentru împlinirea idealului de unitate națională. Tinerii intelectuali români, din cele trei provincii, tineri cu studii la Paris și Viena, membrii ai societății revoluționare secrete „Frăția”, au acționat unitar și curajos,

pentru drepturile românilor, Câmpia Libertății din Blaj, fiind martora celor întruniți la 3/ 15 mai 1848, pentru a-și afirma voința.

Printre aceștia, un tânăr venit de peste Carpați, cere liderilor revoluționari, în cadrul conferinței de la Blaj, să șteargă diferența religioasă dintre românii ardeleni și să lupte pentru cauza națională.

Originar din satul Pinticu, județul Bistrița-Năsăud, unde s-a născut la data de 13 mai, 1821, Constantin Romanu-Vivu a rămas orfan de ambii părinți și a fost crescut de unchiul său Ștefan Moldovan. Ajutat de un alt unchi, profesorul Grigore Moldovan, a urmat Seminarul teologic de la Blaj, unde nu a rămas indiferent față de lupta de deznaționalizare a românilor. În anul 1845 s-a stabilit la București, unde a activat ca profesor la Pensionul Schewitz și s-a atașat cauzei revoluționare. Întors în Transilvania, Constantin Romanu-Vivu a participat la Adunarea de pe Câmpia Libertății. Deși nu avea renumele războinic al lui Avram Iancu sau talebtul de diplomat al lui Nicolae Bălcescu, potrivit opiniei lui Valentin – Constantin Bretfelean, președintele Asociației Culturale „Constantin Romanu-Vivu”, Constantin Romanu-Vivu va fi ales în Comitetul Permanent de la Sibiu, unde numele său va figura alături de nume sonore precum Andrei Șaguna, Simion Bărnuțiu, Aron Pumnul, Alexandru Papiu Ilarian, Avram Iancu, Alexandru Bătrâneanu sau Nicolae Bălcescu sau Ștefan Moldovan.

Aceasta reprezintă o nouă etapă din activitatea viitorului tribun și prefect al Revoluției pașoptiste, o etapă marcată de fapte eroice, săvârșite cu scopul nobil de apărare a drepturilor românilor și al împlinirii idealului de Unire, în calitatea sa de prefect a Legiunii a XII –a a lui Avram Iancu.

Cursul evenimentelor va conduce la arestarea sa, în 20 ianuarie 1849 și la uciderea lui, în luna martie a aceluiași an, la marginea comunei Sângiorgiu de Mureș, în locul numit Căpâlna. Pe locul martiriului a fost ridicată, în anul 1988, la 15 mai, cu prilejul sfințirii mormântului reamenajat, o troiță cu următorul text: „ Locul de jertfă a revoluționarilor din 1848 Constantin Romanu-Vivu, prefectul Legiunii a XII-a Mureșul de Sus și protopop Ștefan Moldovan, viceprefect”.

Martiriul lui Constantin Romanu – Vivu răzbate peste veacuri și ne îndeamnă să luăm aminte la ceea ce menționa eroul nostru într-o scrisoare trimisă la 26 iunie 1848, lui A. G. Golescu - „toată mântuirea Românilor atârnă de la unirea și bunăstarea Principatelor (...)”.

Să ne amintim așadar, că școala noastră poartă numele unui erou național, că datorăm respect unor valori tradiționale și că putem fi mândri de amintirea mentorului nostru!

Bibliografie

1. Bretfelean Valentin-Constantin, "Constantin Romanu – Vivu promotor al unității românilor" în "Lucrările simpozionului „Precursor al Unității naționale, martir al revoluției române de la 1848-1849” din 20 martie 2014, Editura „Ecou transilvan”, Cluj-Napoca, 2015.
2. Ilse Schließleder-Fronius, "Tekendorf in Nordsiebenbürgen Ortsmonographie", Langer GmbH, Salzburg, 1989
3. Musnai Laszlo, "Teke monografiaja", Kolozsvár, 1999
4. Sextil Pușcariu, "Brașovul de altădată", Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1977
5. Szilágyi Alexandru-Iosif, "Lucrare de diplomă - Monografia comunei Teaca de la 1848", 1976

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU” DIN DEJ, JUDEȚUL CLUJ

prof. HERINEANU DANIELA LUIZA

Școala Gimnazială „Avram Iancu” Dej

Școala Gimnazială „Avram Iancu” din Dej, județul Cluj și-a deschis porțile pentru prima oară în data de 15 septembrie 1964, sub numele de Școala Numărul 2 Dej.

Orașul Dej a cunoscut o importantă dezvoltare industrială în perioada 1956 -1960.

În anii următori se construiește Combinatul de Celuloză și Hârtie la periferia orașului. Ca urmare

crește populația acestui oraș. Astfel se ridică un cartier de blocuri numit *Cartierul Dealul Florilor* pentru angajații fabricilor din Dej. Creșterea demografică determină necesitatea construirii unei școli în cartier.

Evenimentul a fost descris de publicistul Emil I. Lazăr în articolul „*Buchete de flori, mii de buchete*” din revista săptămânală „Someșul”.

Consiliul de administrație al Școlii Numărul 2 Dej a decis cu unanimitate de voturi în ședința din data de 14 noiembrie 2002 lansarea solicitării de modificare a numelui școlii în Școala „Avram Iancu” către Inspectoratul Școlar Județean Cluj. Argumentele propuse pentru a susține aceste demers au fost următoarele:

1. În călătoria sa pe Valea Someșurilor, marele erou Avram Iancu a trecut prin Dej, unde a fost cazat de prietenul său Gavril Man pe strada Avram Iancu (actuala denumire), la numărul 13.

În anul 1992 pe această clădire s-a instalat o tablă comemorativă în cinstea liderului revoluționar Avram



Iancu cu textul: „*Omagiu lui Avram Iancu (1824-1872), care în ultimul său drum pe Valea Someșurilor, a fost găzduit în casa colegului său, magistrul Gavril Man (1824-1895)*”.

2. Au existat cetățeni din orașul nostru care au susținut cauza revoluției, conform descrierii din cartea scrisă de George Mânzat „*Monografia orașului Dej*” , Tipografia Națională

G. Matheiu Bistrița, 1926, din care amintim fragmentul: „În temnița din Dej, în 15 februarie 1849, își așteptau judecata mai mulți români ... Zile triste, cari s-au dezlănțuit asupra românilor din județ, numai pentru că au vrut să-și salveze cele mai elementare drepturi pe care și legea dumnezeiască le dă omului, dreptul de a-și vorbi limba strămoșească și libertatea individuală”.

3. Oamenii de cultură din zona Dejului l-au elogiât pe „Crăișorul munților” de nenumărate ori de-a lungul vremii.

Astfel, Mina Stanciu – profesor la Liceul „Andrei Mureșanu” din Dej – a compus după Marea Unire muzica pentru cântecul „Pe drumul Șimandului”, pe versurile lui Mihai Eminescu. Acest cântec îl are ca erou pe Avram Iancu.

Un alt om de cultură, Ioan Pop Florentin (membru al Astrei – Despărțământul Dej) a scris romanul istoric „Avram Iancu, regele Carpaților (continuatorul lui Horea)”, pe care l-a publicat în anul 1891 la București. În anul 1915 a scris „Fragmente de cântece despre moși și Avram Iancu”. De asemenea, a publicat articolul „Regele munților (Avram Iancu). Amintiri” în revista clujeană „Cosânzeana”.

Ca urmare, în baza Ordinului M.E.C. cu numărul 4862/01.11.2002, Inspectoratul Școlar Județean Cluj a aprobat în data de 20.10.2003 modificarea denumirii instituției noastre de învățământ din „Școala Numărul 2 Dej” în Școala „Avram Iancu” Dej.

Corpul profesoral s-a străduit permanent să îmbunătățească imaginea școlii, muncind cu pasiune și dăruire pentru a obține rezultate cu elevii la concursuri și olimpiade școlare, dar și prin implementarea unor proiecte școlare. Astfel, domnul profesor Giurgiu Gheorghe, director adjunct la acea vreme, a păstrat vie amintirea acțiunilor eroului prin organizarea unor excursii tematice cu denumirea „Pe urmele lui Avram Iancu”. Obiectivele turistice propuse au fost vizitarea locurilor natale ale acestuia, muzee care îi poartă numele, precum și casa natală din județul Alba.

Doamna învățătoare Peter Aurelia a scris imnul școlii, care este expus la intrarea în școală, alături de portretul liderului revoluționarilor din Transilvania, Avram Iancu.

Datorită creșterii prestigiului unității de învățământ populația școlară a crescut foarte mult.

Astfel, din anul 2010, unitatea noastră de învățământ a primit un nou corp de clădire, numit corp B, iar în anul 2021 a primit încă un corp de clădire (corp C). În acest interval de timp au fost construite două săli de sport: una pentru elevii din învățământul gimnazial în corpul A și una pentru învățământul primar în corpul B.



Anul acesta am celebrat 60 de ani de existență a Școlii Gimnaziale „Avram Iancu” Dej. Cadrele didactice au organizat numeroase activități aniversare pentru a marca acest moment important pentru istoria școlii noastre: concurs de istorie despre viața și activitatea ca revoluționar, șezătoarea copiilor, pictură pe sticlă, spectacol aniversar dedicat „Crăișorului munților”, concurs de literatură, competiții sportive pentru câștigarea Cupei Avram Iancu, concurs de matematică, expoziție de artă plastică.

Copiii s-au implicat activ în aceste activități aniversare, dovedind interes și pasiune în realizarea obiectivelor propuse, ca o încununare a muncii depuse de profesori.

Bibliografie

Giurgiu Gheorghe, *Tablete pentru neuitare*, Cluj-Napoca, Editura Risoprint, 2021

Webografie

<https://scoalaavramiancudej.ro/istoric/>

TUDOR JARDA ȘI CONTRIBUȚIA ACESTUIA ÎN EDUCAȚIA MUZICALĂ BISTRIȚEANĂ

prof. HORVAT NICOLETA

Liceul de Muzică „Tudor Jarde”, Bistrița

Tudor Jarde s-a născut în 11 februarie 1922 la Cluj-Napoca. A fost compozitor, dirijor, etnomuzicolog și profesor, iubitor de muzică și filosofie. Provenind dintr-o familie intelectuală cu origini bistrițene, Tudor Jarde își va începe studiile în Bistrița, la Școala Normală de Băieți, pe care o termină în vara anului 1940. După anexarea nordului Transilvaniei la Ungaria, familia sa se refugiază la Timișoara, unde urmează, în paralel, cursuri la școala Politehnică și la Conservatorul din Cluj-Napoca, fiind relocat din cauza ocupației maghiare. Aici studiază pedagogie, trompetă și compoziție. După război, reîntors la Cluj, Tudor Jarde este angajat ca timpanist la Opera Română și Filarmonica din Cluj, în perioada 1945-1948. În 1949 își începe cariera didactică, fiind profesor de armonie la Conservatorul din Cluj, îndeplinind și funcția de secretar al filialei clujene a Uniunii Compozitorilor din România. De-a lungul carierei sale, Tudor Jarde a fost profesor și la Institutul Pedagogic din Târgu-Mureș, unde a fost șef de catedră și prodecan, dar și la Universitatea din Oradea, după anul 1990. Cea mai importantă funcție a fost cea de director și dirijor al Operei Române din Cluj-Napoca, între anii 1975-1981.

În ceea ce privește stilul său componistic, este definitorie puternica ancorare în etosul românesc, de aici și interesul său major a fost pentru folclorul transilvănean, îndeosebi cel din zonele Năsăudului, Maramureșului și Bihorului, zone din care a cules texte și cântece populare și unde a colaborat cu ansambluri folclorice la diferite concursuri internaționale. Preocuparea pentru muzica românească s-a manifestat până la cele mai mici detalii; armonia modală a cântecului popular, ritmul, textul și spiritul local, îmbinate cu limbaje și tehnici componistice din secolul XX sunt elemente de stil ce definesc creația lui Tudor Jarde. Această dragoste pentru folclor s-a concretizat în colaborări cu diverse formații de amatori, cu care a participat la diverse festivaluri și concursuri naționale și internaționale, unde a obținut premii valoroase.

În anul 1955, împreună cu un grup din București care dorea să refacă traseul efectuat de Constantin Brăiloiu în anul 1939, când s-a realizat o mare culegere de folclor din Năsăud, Tudor Jarde i-a ajutat pe acești culegători de folclor să găsească interpreți din Ilva Mică, Șanț, Nepos și Leșu, iar în 1952 a fost la Leșu, împreună cu Sigismund Toduță și Dariu Pop, realizând prima

culegere de folclor muzical. Simțindu-se legat de aceste locuri, între anii 1953-1956, Tudor Jarda a dorit să înființeze un cor mixt, având și acompaniament de fluiere. Cu acest cor a obținut premiul I pe țară și i-a dus faima pretutindeni. Se îmbrăca în costum popular alături de leșeni, încât le era greu oamenilor să îl deosebească de membrii corului. Multe cântece și strigături pline de umor și satiră au fost principalele lui surse de inspirație pentru repertoriul a peste 40 de piese corale culese și armonizate de el. O mare parte dintre acestea își au originea în satul de la poalele munților de care a fost atât de atașat sufletește.

Sunt demne de amintit cântecele: *S-ar ținea mândra de lume, Colo sus pe munte, sus, Dusu-s-a bădița, dus, Mărita-m-aș, mărita, Foaie verde toporaș, Colo sus pe munte sus*. Acestea poartă amprenta graiului năsăudean și frumusețea aranjamentului muzical izvorât din talentul unui adevărat maestru.

Genul în care compozitorul s-a impus a fost cel al muzicii de cor, însă creația compozitorului nu s-a oprit aici. *Horea, Nuntă țărănească, 9 coruri* pe versuri de Lucian Blaga, *3 suite bihorene* sunt doar câteva dintre numeroasele lucrări semnate de compozitor și dedicate ansamblurilor corale.

În genul muzicii de teatru a scris *Neamul Șoimăreștilor, Pădurea Vulturilor, Priveștiștile lumii, Dreptul la viață, Cu țurca*.

Creația vocal-simfonică este formată din lucrări precum cantata *Industria sârmei, Ioan al Saftei, Suită din Năsăud, Suita nr 1* pentru solist, cor mixt și orchestră populară. De asemenea, Tudor Jarda a mai scris 3 simfonii, un concert pentru flaut și orchestră, un cvintet pentru suflători de alamă cu timpani, un concert pentru vioară și orchestră, 50 de lieduri pe versuri de Lucian Blaga, Octavian Goga, Mihai Eminescu, Ștefan Octavian Iosif, Dominic Stanca. Lucrările dedicate vocii predomină, cu certitudine, ansamblul creației lui Tudor Jarda, fiind o reflectare a orientărilor sale spre tradiția autohtonă pe care o valorifică și spre promovarea substratului arhaic al culturii românești.

Pentru activitatea sa muzicală și cea de culegător și valorificator de folclor, Tudor Jarda a primit numeroase distincții și premii naționale.

La 13 august 2007, acesta trece în neființă, rămânând în conștiința noastră ca unul dintre acei oameni care au făcut legătura dintre generația de vârf a culturii românești moderne și generația contemporană.

În anul 2009, Liceul de Muzică din Bistrița primește numele celui mai reprezentativ compozitor al județului nostru, Tudor Jarda, având, astfel, o identitate bine stabilită, marcată prin activitatea și rezultatele de excepție obținute de elevii și profesorii școlii.

Bibliografie

1. Dan, Fornade, *Personalități clujene (1800-2007)*, dicționar ilustrat, Cluj-Napoca, Editura Casa Cărții de Știință, 2007;
2. Marc, Vignal, Antoine, Gólea, Șerban, Pârâu (trad.), *Dicționar de mari muzicieni*, București, Editura Univers Enciclopedic, 2000;
3. Mărioara, Buzilă, „Folclor muzical de pe valea superioară a Șieului” și valorificarea lui în școala generală, Ed. Charmides, 2020;
4. Veronica, Oșorheian, „Impresii despre Maestrul Tudor Jarda”, Cenaclul Literar „Anton Coșbuc” – Leșu, BN;
5. www.rasunetul.ro.

ȘCOALA GENERALĂ NUMĂRUL 3 - ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU” BISTRIȚA - ARC PESTE TIMP

prof. NELCA MIRELA-VENERA

Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița

*„CONSIDERĂ ELEVUL O FĂCLIE PE CARE SĂ O APRINZI, ASTFEL ÎNCÂT MAI TÂRZIU
SĂ LUMINEZE CU O LUMINĂ PROPRIE.”*

Plutarh

Primele documente ale școlii - Școala generală numărul 3 Bistrița - datează din anul 1960, școala funcționând inițial în incinta Unității militare și apoi în clădirea Muzeului Județean. În momentul înființării (1960) școala a funcționat cu 3 învățători, 8 profesori, 76 elevi în ciclul primar și 181 elevi în ciclul gimnazial.

Construcția actualei clădiri (corpul A) a început în anul 1968 și a fost dată în folosință la 1 septembrie 1970, fiind proiectată pentru 20 de săli de clasă. Merite deosebite în construirea localului le-a avut directorul din acea vreme, prof. Nicolae Mreneș, care a fost sprijinit de Consiliul Popular Județean, primind fonduri de la bugetul de stat.



Nouă ani mai târziu s-a ridicat corpul B al școlii, în aceea vreme funcționând ca atelier-școală. Numărul mare de elevi ce urmează a studia în cadrul școlii face ca localul B să-și transforme atelierele în săli de clasă. În același an 1979 se dă în folosință și sala de sport.

În 23 martie 1996 la propunerea Consiliului profesoral al Școlii generale nr. 3 Bistrița, prin decizia Inspectorului școlar general prof. Horia Ștefănescu, școala primește „botezul” Societății Cultura Patriotice „Avram Iancu” din România, devenind astfel Școala Generală „Avram Iancu”.



Din septembrie 2007 școala dobândește statutul de unitate cu personalitate juridică.

Trei ani mai târziu, începând cu data de 1 septembrie 2010, ciclul gimnazial al Școlii Generale Unirea, structură a Școlii Generale „Avram Iancu” Bistrița, se comasează cu nivelul gimnazial al Școlii Generale „Avram Iancu” Bistrița.

Între anii 2008-2011, în mandatul doamnei director Cecilia Precup, are loc primul proiect de reabilitare a corpului A.

În anul 2012 unitatea școlară primește denumirea de **ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU”**.

Patronul spiritual al școlii, Avram Iancu (1824-1872), a fost unul dintre cei mai importanți lideri ai Revoluției de la 1848-1849 din Transilvania, dedicându-și viața luptei pentru drepturile românilor transilvăneni, aflați sub dominația habsburgică și maghiară. Pentru români, Avram Iancu este mai mult decât un revoluționar – este un erou național, un exemplu de voință neclintită și de loialitate față de popor. Figura lui Avram Iancu continuă să ne amintească de responsabilitatea pe care o avem față de valorile noastre naționale. Într-o lume modernă, poate uneori deznădăcinată, exemplul său de integritate și sacrificiu ne provoacă să reflectăm asupra propriilor noastre acțiuni și asupra devotamentului față de comunitate și țară.



În sufletele noastre, Avram Iancu rămâne un simbol nemuritor al luptei pentru libertate, un îndemn de a păstra vie iubirea de neam și credința în dreptate.

Viziunea Școlii Gimnaziale „Avram Iancu” Bistrița este să ofere tuturor beneficiarilor acces la o educație de calitate, șanse egale tuturor copiilor, să susțină principiile școlii incluzive și să fie deschisă oricui, astfel încât să facă posibilă atingerea potențialului maxim pentru fiecare

copil în parte. Ne dorim să asigurăm recunoașterea și garantarea drepturilor beneficiarilor de a-și păstra, dezvolta și exprima identitatea etnică, culturală, lingvistică și religioasă.

Misiunea Școlii Gimnaziale „Avram Iancu” Bistrița este să genereze un mediu educațional care să asigure dezvoltarea armonioasă a tuturor beneficiarilor săi, prin promovarea excelenței și facilitarea accesului egal la educație.

Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița își propune:

- să dezvolte interesul pentru educație și formare permanentă în sensul promovării unui învățământ modern, deschis și flexibil, capabil să asigure accesul la toate nivelurile și formele de învățământ, din perspectiva formării abilităților și competențelor pentru realizarea succesului personal și profesional;
- să promoveze principiile unui management optim realizării unui climat educațional incluziv;
- să asigure elevilor un demers educațional proiectat în concordanță cu exigențele unei societăți democratice, bazate pe egalitate de șanse;
- să asigure tuturor elevilor o educație de calitate prin centrarea învățării pe elev, prin utilizarea unor metodologii noi de lucru și abordarea educației din perspectiva serviciilor comunitare, prin implicarea părinților și a reprezentanților comunității în pregătirea și evoluția în carieră a elevilor, în raport cu nevoile comunitare;
- să promoveze și să identifice dezvoltarea calităților și aptitudinilor fiecărui elev pentru a fi capabil să-și aleagă viitorul cel mai potrivit și să se adapteze unei societăți dinamice;
- să asigure aplicarea și respectarea prevederilor legislației școlare și legislației muncii;
- acțiuni pentru dezvoltarea capacității instituționale, de elaborare, planificare și implementare de programe și prin care se urmărește asigurarea încrederii beneficiarilor că sunt îndeplinite standardele de calitate de către furnizorul de educație în vederea obținerii rezultatelor optime ale învățării, cultivării excelenței, reducerii abandonului școlar, a reducerii analfabetismului functional;
- îmbunătățirea stării de bine a elevilor în toate activitățile asociate cu învățarea, derulate în școală, acasă sau în alte contexte și situații de învățare;
- creșterea adaptării școlare, medierea succesului și integrarea școlară a tuturor copiilor aparținând categoriilor/grupurilor vulnerabile, prin asigurarea accesului la educație;
- să valorizeze colaborarea cu parteneri din comunitatea locală și din Europa.

Școala Gimnazială „Avram Iancu” a avut o evoluție impresionantă de-a lungul anilor, devenind un simbol al educației și al progresului în comunitatea locală.

Dacă este să gândim o ierarhie a valorilor instituționale din învățământul preuniversitar bistrițean, Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița ar ocupa cu siguranță unul din locurile fruntașe, bucurându-se de prestigiu și notorietate în spațiul plin de noblețe al oamenilor școlii, de mândria și recunoștința celor care au absolvit aici, de a purta cu cinste numele de Avramist.

Școala Gimnazială „Avram Iancu” din Bistrița continuă să fie un exemplu de excelență în educație, având un impact profund asupra comunității și inspirând numeroși elevi să-și atingă potențialul maxim.

Bibliografie și webografie:

1. PLANUL DE DEZVOLTARE INSTITUȚIONALĂ al Școlii Gimnaziale „Avram Iancu” Bistrița pentru perioada 2024-2028;
2. <https://scoalaardeleanacluj.ro/shop/istorie-contemporan%C4%83-c-169/avram-iancu-o-via%C8%9B%C4%83-de-erou-p-854.html>

DE LA ȘCOALA GENERALĂ NR. 6 LA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ȘTEFAN CEL MARE” BISTRIȚA

prof. PALALOGOS AURELIA-MELANIA
Școala Gimnazială “Ștefan cel Mare” Bistrița

Situată în partea de nord a orașului Bistrița, în cartierul cu același nume, Școala Gimnazială “Ștefan cel Mare” s-a înființat pe data de 1 septembrie 1990, când s-a desprins ca structură de Școala Generală nr.3, sub numele de Școala Generală nr.6.

Inițial, i-au frecventat cursurile elevii din această zonă a orașului, pentru ca ulterior prestigiul instituției să atragă elevi din întreg municipiul și din împrejurimile acestuia.

Din 5 noiembrie 1990, școala a dobândit personalitate juridică și a depins din punct de vedere administrativ de Liceul cu Program Sportiv, în clădirile căruia, alături de cele ale Liceului Infoel, a funcționat în intervalul 1 septembrie 1990 - 3 februarie 2001. După această dată, instituția se mută în corpul de clădire nou, construit în intervalul 1990-2000, primind un corp de clădire (ce a aparținut Dispeceratului Proditerm), respectiv spațiul în care a fost amenajarea de șantier pentru perioada construcției școlii, transformat în bibliotecă. Curățenia și pregătirea claselor pentru inaugurare s-au făcut cu ajutorul părinților, fiecare clasă și-a amenajat singură spațiul destinat ca sală de clasă. Părinții au fost foarte încântați de mutarea într-un spațiu nou, propriu și s-au implicat foarte mult în această activitate a comunității ștefăniște.

La sfârșitul anului 2000, ministrul Educației, prof. Andrei Marga, aflat la Bistrița, a făcut o vizită pe șantier, la invitația doamnei director Rodica Maria Petruțiu și a alocat 15.000 dolari pentru dotarea școlii, prin Inspectoratul Școlar Județean Bistrița-Năsăud, cu care au fost cumpărate primele calculatoare pentru cabinetul de informatică, materiale sportive și material didactic. Modelul de mobilier a fost unul propus de doamna director Rodica Maria Petruțiu (am fost prima școală cu băncuțe individuale din municipiu, poate chiar din județ), semn al nostalgiei meselor de la Biblioteca Centrală Universitară din Cluj-Napoca, și al anilor de studenție.

Mutarea în actualul sediu al instituției, coincide și cu modificarea numelui acesteia, Școala Generală nr.6 devenind Școala Generală “Ștefan cel Mare”. Construcția școlii și a sălii de sport au fost realizate de firma ACI Bistrița. Proiectul inițial al școlii va fi definitivat pe parcursul anilor

următori, când primește pentru o bună funcționare terenul de sport, în suprafață de 1394 m²(2002) și sala de sport (2003), pentru ca din septembrie 2006 să includă în structura sa Școala Generală și Grădinița din cartierul Ghinda.

În anul 2004 s-a deschis cantina pentru elevii care studiau în alternativa Step by Step, fiind alături de Școala Generală nr. 5 (astăzi Școala Gimnazială “Lucian Blaga”) singurele șoli din județ care aveau la acel moment un spațiu special amenajat pentru a lua masa la școală. Primele clase de Step by Step au început să ia ființă în anul școlar 2001- 2002, fiind printre primele școli din Bistrița cu clase în această alternativă educațională.

Denumirea instituției s-a modificat și în anul 2013, de când aceasta funcționează ca Școala Gimnazială “Ștefan cel Mare”, performanțele elevilor săi, profesionalismul cadrelor didactice și cooperarea cu toate instituțiile comunității locale, recomandând-o ca o instituție de prestigiu a învățământului bistrițean și nu numai.

Figura emblematică a Moldovei, Ștefan cel Mare a fost nu doar un lider militar neînvins, ci și un simbol al curajului, înțelepciunii și devotamentului față de poporul său. La 520 de ani de la moartea sa, amintirea lui Ștefan cel Mare rămâne vie în inimile noastre, viața și domnia lui fiind un exemplu de leadership eficient, de angajament față de binele comun și de menținere a coeziunii sociale. Spiritul său ne inspiră și astăzi, reflectând asupra moștenirii sale extraordinare și amintindu-ne mereu de sacrificiile pe care le-a făcut pentru a apăra libertatea și demnitatea poporului său. Adoptarea numelui marelui domnitor ne reamintește în fiecare an datoria pe care o avem, respectiv de a păstra și cinsti valorile și moștenirea culturală pe care ni le-a lăsat. Ștefan cel Mare rămâne etern, unul dintre cei mai importanți lideri ai spațiului românesc, un model de demnitate și patriotism pentru toți românii, figura sa continuând și în ziua de astăzi să inspire respect și admirație.

VIZIUNEA ȘCOLII: Școala noastră, ca instituție care practică o educație de tip european, promovează o viziune centrată pe o educație de calitate care să formeze elevilor o personalitate integrală, armonioasă, creativă, cu reale competențe pentru “viață”, personalitate care să le permită ulterior să devină cetățeni europeni democratici și performanți.

Astfel, elevii prin integrarea lor în demersuri didactice de înaltă calitate și performanță, vor fi capabili să învețe de-a lungul întregii vieți, dezvoltându-se optim din punct de vedere cognitiv, metacognitiv și emoțional.

MISIUNEA ȘCOLII: Școala își propune finalitățile racordându-se la Politicile Educaționale promovate de Ministerul Educației, adaptate la realitățile prezente în cadrul

instituției, context în care ne propunem dezvoltarea unor personalități integrale, armonioase, creative, cu reale competențe pentru “viață”, personalități care să le permită ulterior să devină cetățeni europeni democratici și performanți.

Ne dorim să creăm o școală comunitară, deschisă valorilor europene, bazată pe cooperare și performanță, pe diferențierea și individualizarea demersurilor didactice, susținută de părinți și comunitatea locală, care să răspundă nevoilor de formare ale tuturor elevilor noștri, inclusiv a celor cu cerințe educative speciale integrați în învățământul de masă. Strategia noastră este centrată pe dezvoltarea personală, oferind șanse egale tuturor copiilor promovând toleranța, respectul, comunicarea, creativitatea, inovarea și utilizarea tehnologiei digitale.

În școala noastră, există condiții materiale și intelectuale pentru ca elevii să beneficieze de un învățământ:

- ✓ **Retehnologizat:** avem laborator de informatică și săli de clasă echipate cu mijloacele didactice corespunzătoare, soft-uri educaționale adecvate programei, tehnologii didactice audio vizuale moderne (video-proiector, laptop, tablă interactivă, televizor smart).
- ✓ **Multi- și intercultural:** în școală avem elevi proveniți din toate mediile sociale, aceștia fiind tratați egal. Avem copii din familii mixte cu arabi, spanioli, italieni etc., elevi ucrainieni care au șanse egale la educația de tip european pe care o promovăm.
- ✓ **Competitiv:** elevii școlii noastre participă la numeroase concursuri interne și internaționale, la olimpiadele din Calendarul ME, precum și numeroase proiecte și activități competitive de tip extrașcolar atât la nivel de școală, cât și la nivel județean, regional, național, internațional.
- ✓ **Cooperant:** elevilor li se formează și consolidează cele 8 competențe-cheie care le determină profilul de formare din perspectiva învățării pe parcursul întregii vieți.
- ✓ **European:** prin colaborarea cu comunitatea, și integrarea valorilor și principiilor educaționale europene, ne-am transformat într-o școală comunitară, europeană.

Bibliografie și webografie:

Demeter, Ciprian, *Ștefan cel Mare, viața, eroul, domnitorul, reformatorul, ctitorul de mănăstiri și biserici, un adevărat model de devotement în slujba poporului său,*



<https://jurnalul.ro/editorial/stefan-cel-mare-viata-eroul-domnitorul-reformatorul-ctitorul-de-manastiri-si-biserici-un-adevarat-model-de-devotament-in-slujba-poporului-sau-969323.html>

Proiect de dezvoltare instituțională al Școlii Generale “Ștefan cel Mare” pentru perioada 2011-2015

Proiect de dezvoltare instituțională al Școlii Gimnaziale “Ștefan cel Mare” pentru perioada 2015-2020

Planul de dezvoltare instituțională al Școlii Gimnaziale “Ștefan cel Mare” pentru perioada 2020-2025

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „LIVIU REBREANU” CHIUZA

prof. POP EMILIA

Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu” Chiuza

Școala Gimnazială *Liviu Rebreanu* Chiuza se află în comuna Chiuza, strada Principală, numărul 14C. Această școală și-a adoptat numele în anul 2007, după ce a fost reabilitată, la inițiativa inspectorului școlar adjunct, Moldovan Andrei, fost profesor de limba și literatura română - limba și literatura franceză la Colegiul Național *Petru Rareș* Beclean. Părinții profesorului Moldovan Andrei erau din Piatra, iar bunicii din partea tatălui, din Chiuza. Înainte școala se numea Școala Generală cu clasele I-VIII Chiuza.

De ce Liviu Rebreanu?

Școala a primit numele de Liviu Rebreanu în memoria marelui scriitor ale cărui rădăcini își au originea în satul Chiuza. Scriitorul Liviu Rebreanu face parte din neamul Samoilă, cunoscut documentar, Andrei Rebreanu(1803-1848), străbunicul scriitorului, adică din cel mai vechi neam de Rebreanu, deoarece în satul Chiuza sunt patru neamuri de Rebreanu. (Cf. Arhivele Statului Fil. Bistrița, Fond 55, nr. crt. 316, Matricula morților parohiei Chiuza, poz. nr. 53 din 13 octombrie 1848).

Locuința străbunicului scriitorului se afla în Ulița Brădeștilor, de unde a plecat Samoilă Rebreanu(1828-1905), fiul lui Andrei, în anul 1860, în Ulița Hrubelor, ca ginere prin căsătoria cu Irina Bulea(1843-1910), fiica lui Demian Bulea(1808-1853), cantorul bisericii, rămasă orfană de tată și care trăia cu surioara Maria(n. 1846) și cu mama lor Măriuța(1815-1897), venită din Nușfălău (azi Nușeni), în anul 1840, când s-a căsătorit cu cantorul Demian Bulea.

Străbunicul scriitorului împreună cu soția sa, Teodosia, căsătoriți în anul 1827, au avut 7 copii, primul fiind Samoilă Rebreanu. În anul 1848, Andrei Rebreanu moare, iar Samoilă Rebreanu, bunicul scriitorului, este prins cu arcanul în târg în Beclean și dus la oaste, de unde nu s-a reîntors decât după doisprezece ani. Revenit acasă, se căsătorește cu Irina Bulea.

Aici, în casa din Ulița Hrubelor, se va naște în 1862, primul copil al lui Samoilă și a Irinei, Vasile Rebreanu(1862-1914), tatăl scriitorului, urmând după el încă 13 frați.

Vasile Rebreanu și-a trăit copilăria la Chiuza, a urmat Școala Poporală Confesională, pe urmă a continuat la *normele* din Năsăud, apoi, două clase la Gimnaziul Grăniceresc din aceeași

localitate. Urmează cursurile Preparandiei din Gherla, iar după absolvire ocupă o slujbă la oficiul poștal din Chiuza și se căsătorește cu Rudovica Diugan din Beclean. Din septembrie 1885 este numit ajutor de notar la Târlîșua, unde se naște primul din cei 14 copii, Liviu, viitorul romancier.

Numele Rebreanu

Acest nume provine de la toponimul Rebra, purtat atât de un afluent al Someșului Mare, cât și de localitatea Rebra, așezată pe valea cu același nume. De aici provine și vechea grafie a numelui Rebran, devenit cu timpul Rebrean și apoi Rebreanu.

Rebrenii din Chiuza sunt veniți de la Rebra. Cei dintâi au venit la Chiuza în jumătatea a doua a secolului al XVII-lea, continuând până la jumătatea secolului al XVIII-lea, perioadă în care s-au intensificat conflictele între sașii bistrițeni și românii de pe valea superioară a Someșului Mare.



Bibliografie:

1. Clemente Plaianu, Chiuza, veche vatră românească și leagăn al Rebrenilor, monografie, editura Viața Creștină, Cluj-Napoca.
2. Sever Ursa, Vasile Rebreanu (1862-1914), învățător, folclorist și animator cultural, 23. 10. 2008, ziar Răsunetul, [https:// rasunetul.ro/ vasile-rebreanu-1862-1914-învățător-folclorist-și-animator-cultural](https://rasunetul.ro/vasile-rebreanu-1862-1914-invatator-folclorist-si-animator-cultural).

AVRAM IANCU-MENTORUL SPIRITUAL AL ȘCOLII

prof. înv. primar LAZĂR MARGARETA-ADELA

prof. înv. primar SARCA-GRIGA MARIA-DIANA

Școala Gimnazială „Avram Iancu” Bistrița

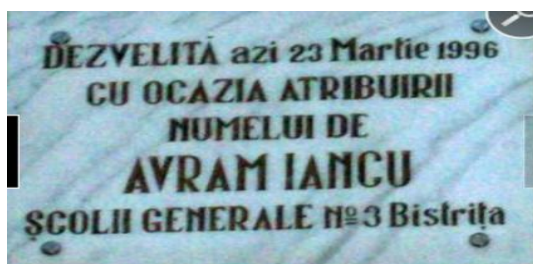


Anul 2024 a fost declarat de Parlamentul României ca fiind „Anul Avram Iancu”.

Primele documente despre școala noastră datează din anul 1960. La început a funcționat în incinta Unității Militare din Bistrița, iar apoi în clădirea Muzeului Județean, având 3 învățători, 8 profesori, 76 de elevi în ciclul primar și 181 de elevi în ciclul gimnazial.

Construcția actualei clădiri (corpul A) a început în anul 1968 și a fost dată în folosință la 1 septembrie 1970, fiind proiectată pentru 20 de săli de clasă. Merite deosebite în construirea localului le-a avut directorul din acea vreme, prof. Nicolae Mrenes, cu sprijinul Consiliului Popular Județean, din fonduri de la bugetul de stat. Lucrarea a fost finalizată în anul 1970 și inaugurată în data de 1 septembrie.

În 23 martie 1996, sub egida Societății Culturale „Avram Iancu”, Bistrița, școala a primit numele marelui patriot „Avram Iancu”, devenind astfel Școala Generală „AVRAM IANCU” (2012 – ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU”) ,unitate școlară în care a fi dascăl înseamnă o misiune ce ține de arta de a instrui și educa generația Mileniului III, de a-i pregăti pe tineri să găsească răspunsurile potrivite la provocările zilei de mâine.



În anul 1979 s-a ridicat corpul (B) al școlii, care avea destinația de atelier-școală, pentru o perioadă scurtă de timp, deoarece, datorită dascălilor excepționali, a crescut considerabil numărul elevilor. Așadar Corpul B a fost transformat în săli de clasă. Din același an se dă în folosință sala de sport care a contribuit esențial la dezvoltarea armonioasă a tuturor tinerilor care i-au pășit pragul.

În prezent avem două clădiri destinate spațiilor de studiu (35 săli de clasă, 1 laborator, 1 cabinet pentru consiliere și sprijin), o bibliotecă cu peste 12 000 de volume, spațiului administrativ și managerial; o sală de sport, un teren de sport, două spații pentru petrecerea pauzelor în aer liber, un parc minunat și plin de verdeață, flori, arbori, fântână decorativă.

Avem un nume, avem un deziderat, avem un imn care ne reprezintă și pe care îl cântăm cu mândrie de fiecare dată.

Imnul școlii

***Craiule, tu crăișor,
Ce din Țara Moșilor
Ai luptat cu vitejie
Pentru-a noastră Românie***

***Învățăm în școala ta,
Ce mândri suntem de ea,
Că ți poartă numele
Slăvindu-ți renumele***

***Când la școală noi venim
Cu mult drag și spor muncim
Vrem s-ajungem printre stele
Călcând pe urmele tale.***

Suntem o școală performantă, care are o misiune importantă:

- „o școală care să dezvolte un mediu favorabil învățării, să le ofere copiilor un start solid în educație, prin dezvoltarea deprinderilor și îmbogățirea cunoștințelor, prin modelarea personalității;

- o minicomunitate în comunitate, ordonată, atentă, bazată pe valoricarea respectului reciproc și autodisciplină, cu o personalitate bine definită ce va deriva din conexiunea cu tradiția locală;
- o școală care să nu fie o abstracție, un cod de norme sau un vraf de documente, ci un organism viabil prin resursele sale umane și materiale, cu reverberații în mentalul colectiv, cu oameni eficienți, pragmatici, adulți și copii care pretind unii de la alții, dar și oferă în aceeași măsură;
- o școală vie, mereu deschisă copiilor, care să reprezinte un loc în care fiecare copil se simte liber, poate să-și dezvolte personalitatea și talentele și să se pregătească temeinic pentru integrarea în societatea viitorului;
- o școală care să comunice cu reprezentanții comunității locale, participând în parteneriat la elementele definitorii;
- o școală care să satisfacă nevoile fiecărui copil de a se simți competent în a deține și utiliza informația, deschis spre schimbare și spre înțelegerea și respectarea valorilor socio-culturale ale unei societăți democratice;
- o școală care să formeze copiii în spiritul normelor, valorilor, experiențelor europene, pentru a deveni cetățeni competitivi ai spațiului european.”



Suntem mândri de numele școlii noastre, suntem mândri de rezultatele obținute de copiii noștri de-a lungul anilor, privim cu onoare și respect dascălii care au fost, sunt și vor fi în marea familie a avramiștilor. De aceea, ne amintim cu drag și prețuire de câteva chipuri ale dascălilor care au constituit temelia școlii noastre, pe urmele cărora pășim demn, responsabil, onorabil și dornici de a ne autodepăși mereu.







Bibliografie

<https://rasunetul.ro/scoala-gimnaziala-avram-iancu-bistrita-la-ceas-aniversar>

<https://www.sgai.ro/misiunea-scolii/>

<https://www.sgai.ro/prezentarea-scolii/>

„ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘTEFAN CEL MARE” DIN BISTRIȚA, UN REPER EDUCAȚIONAL ÎN INIMA COMUNITĂȚII

prof. STOICA ALEXANDRA-ANDREEA

prof. TĂTAR RODICA

Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Bistrița

Un loc al valorilor și al excelenței educaționale

În inima municipiului Bistrița, Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” scrie o poveste de succes, fiind nu doar o instituție de învățământ, ci și un simbol al progresului și al colaborării între cadrele didactice, elevi și comunitate. Acest parteneriat reprezintă esența educației moderne, care trebuie să fie orientată spre nevoile elevilor și provocările societății actuale. Cu un motto inspirator – „Împreună pentru viitorul copiilor noștri” – școala își asumă misiunea de a modela generațiile viitoare prin educație de calitate, valori morale și activități inovatoare. Personal, cred că astfel de instituții sunt faruri care luminează drumul spre un viitor mai bun, într-o lume din ce în ce mai complexă.

De la începuturi modeste la o școală de renume

Povestea Școlii Gimnaziale „Ștefan cel Mare” începe în anul 1990, când, în cadrul Liceului cu Program Sportiv din Bistrița, a fost creată o nouă unitate școlară. Curând, la 5 noiembrie 1990, școala a devenit o instituție independentă, cunoscută sub numele de Școala Generală Nr. 6.

Cu trecerea timpului, școala s-a remarcat prin abordări pedagogice moderne și implicarea activă în comunitate. O piatră de hotar în istoria sa a fost atinsă în 2013, când instituția a primit numele „Ștefan cel Mare”. Alegerea acestui nume nu a fost întâmplătoare: domnitorul moldovean este un simbol al curajului, al înțelepciunii și al apărării valorilor românești. Astfel, școala își propune să inspire elevii săi să urmeze aceste exemple mărețe.

Educație de top, resurse moderne

Astăzi, Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” este una dintre cele mai căutate instituții din Bistrița, cu peste 1.100 de elevi înrolați în fiecare an școlar. Dispune de infrastructură: săli de clasă spațioase, laboratoare, cabinete pentru consiliere școlară și logopedie, o sală de sport generoasă și o bibliotecă ce stă la dispoziția elevilor dornici să descopere universul cunoașterii.

Este impresionant să observăm cum școala își adaptează resursele și metodele la cerințele actuale. Într-o epocă în care tehnologia avansează rapid, iar competențele de viitor devin din ce în ce mai importante, o astfel de infrastructură modernă reprezintă o fundație solidă pentru succesul elevilor.

La aceste resurse materiale se adaugă o echipă didactică dedicată, formată din profesori pasionați, care își pun toată energia și priceperea în slujba educației. Sub conducerea unei echipe manageriale ambițioase, școala continuă să încurajeze excelența academică și creativitatea elevilor.

Proiecte care deschid orizonturi

Școala nu este doar un spațiu pentru învățare, ci și un loc unde elevii sunt încurajați să viseze și să își depășească limitele. Proiectele internaționale Erasmus+ în care școala este implicată demonstrează acest lucru. Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” din Bistrița s-a remarcat prin proiecte Erasmus+ de impact, în cadrul cărora au explorat antreprenoriatul, moștenirea culturală și provocările lumii digitale. Proiecte axate pe competențe antreprenoriale și educație ecologică. Prin parteneriate internaționale, elevii și profesorii au beneficiat de mobilități și schimburi culturale, consolidând dimensiunea europeană a educației. În fiecare an, Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” din Bistrița se alătură inițiativei europene de promovare a activității fizice în rândul elevilor, marcând Ziua Europeană a Sportului Școlar. Acest eveniment, sărbătorit în ultima vineri a lunii septembrie, are ca scop încurajarea tinerilor să adopte un stil de viață activ și sănătos.

Aceste experiențe oferă elevilor oportunități unice de a învăța, de a interacționa cu alte culturi și de a-și dezvolta abilități valoroase pentru viitor.

Activități extrașcolare care inspiră

Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” din Bistrița se distinge prin activități extracurriculare diverse, menite să completeze educația formală și să dezvolte abilitățile elevilor. Cluburi de lectură, #Experientze, promovează creativitatea și pasiunea pentru lectură, iar implicarea în evenimente culturale, cum ar fi expozițiile de artă, oferă elevilor ocazia de a explora lumea culturală locală. De asemenea, școala organizează simpozioane internaționale, cum ar fi TEACH-ART-CES, pentru schimbul de bune practici educaționale. Campaniile de voluntariat, precum „Let’s Get Green”, reflectă grija pentru mediu și comunitate, formând elevi responsabili și implicați social. Prin aceste activități, școala creează un mediu holistic de învățare, orientat către dezvoltarea armonioasă a elevilor.

Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” din Bistrița se implică activ în dezvoltarea personală și socială a elevilor săi, printr-o serie de proiecte extracurriculare menite să promoveze valori precum solidaritatea, identitatea națională și respectul pentru tradiții.

Un exemplu remarcabil este proiectul de voluntariat „Dăruind vei dobândi”, o inițiativă cu tradiție în cadrul școlii. Prin acest proiect, elevii sunt implicați în activități de ajutorare a persoanelor vulnerabile din comunitate, încurajând empatia, generozitatea și implicarea socială. De la colectarea de alimente și haine pentru familiile defavorizate până la organizarea de activități pentru persoanele vârstnice, proiectul oferă o lecție practică despre puterea solidarității.

Pe de altă parte, proiectul anual „Arc peste timp” este dedicat promovării identității naționale și valorilor culturale. Prin activități creative și educative, elevii explorează teme precum istoria, tradițiile și moștenirea culturală românească. Atelierele de meșteșuguri tradiționale, spectacolele tematice și prezentările istorice devin prilejuri de învățare prin experiență, cultivând în rândul tinerilor mândria pentru apartenența națională.

Aceste inițiative, incluse în calendarul activităților extracurriculare al școlii, demonstrează angajamentul instituției de a oferi elevilor o educație completă, care îmbină performanța academică cu dezvoltarea morală și culturală. Ele nu doar că aduc o contribuție semnificativă în comunitate, dar și formează tineri responsabili, cu o conștiință civică și identitară solidă.

Perfecționarea continuă a cadrelor didactice: Fundamentul unei educații de calitate

Un pilon esențial al succesului Școlii Gimnaziale „Ștefan cel Mare” din Bistrița este preocuparea constantă pentru formarea și perfecționarea cadrelor didactice. Profesorii școlii participă periodic la cursuri de formare profesională, workshop-uri și conferințe naționale și internaționale, axate pe metode de predare inovative, incluziune școlară și utilizarea tehnologiei în educație.

Programele de perfecționare, cum ar fi cele organizate în cadrul proiectelor Erasmus+ sau prin parteneriate cu alte instituții educaționale, le oferă dascălilor oportunitatea de a învăța din bunele practici ale colegilor din întreaga Europă. De asemenea, școala încurajează utilizarea metodelor interactive și personalizate, precum învățarea bazată pe proiecte, care răspund nevoilor elevilor dintr-o generație digitalizată.

Acest angajament față de învățarea continuă garantează nu doar adaptarea profesorilor la noile cerințe educaționale, ci și menținerea unui standard ridicat de excelență în procesul de predare. Astfel, cadrele didactice devin un model de inspirație pentru elevi, demonstrând că educația nu se oprește niciodată și că performanța cere dedicare și pasiune pentru cunoaștere.

Provocările educației moderne

Într-un context global în continuă schimbare, educația trebuie să fie mai mult decât o simplă transmitere de informații. Este nevoie de dezvoltarea gândirii critice, a creativității și a competențelor digitale – aspecte spre care Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” face pași importanți. Totuși, una dintre marile provocări ale educației moderne rămâne echilibrul dintre nevoia de tehnologie și menținerea valorilor umane, precum empatia, colaborarea și respectul.

Un viitor construit pe valori solide

Numele „Ștefan cel Mare” nu este doar un titlu onorific; este un standard de excelență. Cu un trecut bogat și o viziune clară pentru viitor, Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” din Bistrița continuă să fie un pilon al educației în comunitate.

Sub deviza „Împreună pentru viitorul copiilor noștri”, școala își propune să fie mai mult decât o instituție: un partener de nădejde în formarea caracterelor și în pregătirea elevilor pentru provocările lumii moderne.

Webografie:

Site-ul oficial al Școlii Gimnaziale „Ștefan cel Mare” din Bistrița scoala6bistrita.ro

<https://rasunetul.ro/o-noua-generatie-scolii-gimnaziale-stefan-cel-mare-invata-ca-daruind-vei-dobandi>

<https://rasunetul.ro/daruind-vei-dobandi-cel-mai-longeviv-proiect-al-scolii-gimnaziale-stefan-cel-mare-bistrita>

<https://rasunetul.ro/trei-zile-de-educatie-non-formala-la-scoala-gimnaziala-stefan-cel-mare-bistrita>

<https://rasunetul.ro/teach-art-ces-o-editie-de-succes-la-scoala-gimnaziala-stefan-cel-mare>

<https://rasunetul.ro/expozitia-de-pictura-simpozionului-international-scoala-de-la-bistrita-la-editia-ix>

„ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘTEFAN CEL MARE” – ÎN SLUJBA EDUCAȚIEI

prof. VÂJU BIANCA

prof. MOLDOVAN CORINA

Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” Bistrița

În peisajul educațional din Bistrița, Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” reprezintă un simbol al evoluției și al adaptabilității sistemului de învățământ. Povestea acestei instituții începe în anul 1990, în contextul unor schimbări sociale majore în România, când a fost înființată ca parte a Liceului cu Program Sportiv din Bistrița. Pe 5 noiembrie 1990, unitatea devine independentă, funcționând sub denumirea de Școala Generală Nr. 6.

Anii următori au adus o dezvoltare constantă, marcând tranziția către o instituție modernă, cu o identitate proprie. În 2013, școala primește numele „*Ștefan cel Mare*”, un omagiu adus domnitorului moldovean renumit pentru curaj, înțelepciune și devotament față de valorile naționale. Alegerea acestui nume a simbolizat nu doar respectul pentru trecut, ci și dorința de a insufla elevilor un model inspirațional. De-a lungul timpului, școala a devenit unul dintre cele mai apreciate centre educaționale din județul Bistrița-Năsăud.

Astăzi, Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” găzduiește peste 1.100 de elevi în fiecare an, organizându-și activitatea într-un campus bine dotat, cu săli de clasă moderne, laboratoare, cabinete de consiliere și logopedie, o sală de sport și o bibliotecă. Aceste resurse sunt completate de o echipă didactică devotată, formată din cadre didactice cu o pregătire temeinică, mereu implicate în formarea continuă și în promovarea metodelor moderne de predare.

Școala se remarcă printr-o legătură strânsă cu comunitatea locală, participând activ la inițiative sociale, culturale și educaționale. De la tradiționalele proiecte de voluntariat precum „*Dăruind vei dobândi*” până la programele care promovează identitatea națională, cum ar fi „*Arc peste timp*”, instituția educațională a devenit un pilon al valorilor civice și culturale.

Istoria Școlii Gimnaziale „Ștefan cel Mare” este o dovadă a capacității de a îmbina tradiția cu modernitatea. Pornind de la începuturi modeste, școala a devenit un exemplu de excelență educațională, modelând generații de tineri pregătiți pentru provocările lumii moderne.

Activitățile extracurriculare sunt o parte esențială a experienței educaționale la Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare”. Proiectele precum „*Dăruind vei dobândi*” promovează

solidaritatea și spiritul comunitar, implicând elevii în activități de voluntariat ce oferă ajutor familiilor defavorizate sau persoanelor vârstnice. De asemenea, inițiativele culturale precum „Arc peste timp” leagă generațiile prin redescoperirea tradițiilor și identității naționale, prin spectacole tematice, ateliere de meșteșuguri și prezentări istorice. Aceste activități îi ajută pe elevi să înțeleagă și să aprecieze patrimoniul cultural, formând tineri responsabili și conectați la rădăcinile lor.

Proiectele Erasmus+ joacă un rol crucial în extinderea orizonturilor elevilor și profesorilor. Prin participarea la programe europene școala a oferit oportunități unice de mobilitate, schimburi culturale și colaborare internațională. Astfel, elevii își dezvoltă competențele interculturale, iar profesorii beneficiază de formare în metode didactice inovatoare. Participarea la aceste proiecte contribuie la crearea unei comunități educaționale deschise, pregătite să facă față provocărilor unei lumi interconectate.

Pregătirea continuă a cadrelor didactice este o prioritate la Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare”. Profesorii participă frecvent la cursuri de perfecționare și ateliere internaționale, unde învață despre noile tendințe în educație, utilizarea tehnologiei și incluziunea școlară. Aceste experiențe le permit să adapteze predarea la cerințele elevilor dintr-o generație digitalizată, încurajând gândirea critică și creativitatea. Astfel, profesorii devin modele inspiraționale pentru elevi, demonstrând că învățarea este un proces continuu.

Dezvoltarea competențelor elevilor este în centrul misiunii școlii, vizând nu doar excelența academică, ci și formarea unor abilități esențiale pentru viață. Fie că este vorba despre competențe antreprenoriale, dezvoltate în cadrul proiectelor Erasmus+, sau despre implicarea în inițiative de ecologie și voluntariat, elevii dobândesc aptitudini valoroase pentru viitor. Educația oferită la această școală urmărește să formeze un profil al absolventului care să îmbine cunoștințele teoretice solide, gândirea critică și spiritul civic.

Prin toate aceste demersuri, Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare” se poziționează ca un model de excelență educațională, oferind elevilor o pregătire completă pentru viață. Cu o echipă dedicată, resurse moderne și proiecte care deschid orizonturi, instituția rămâne un reper al educației în comunitate, pregătind generațiile viitoare să îmbrățișeze cu încredere provocările lumii moderne. Sub deviza „Împreună pentru viitorul copiilor noștri”, școala rămâne dedicată misiunii de a oferi o educație completă, bazată pe valori solide și inovație.

Webografie:

scoala6bistrita.ro - Site-ul oficial al Școlii Gimnaziale „Ștefan cel Mare” din Bistrița

<https://www.facebook.com/@stefancelmarebistrita> – Pagina de Facebook a școlii